

Christophoros

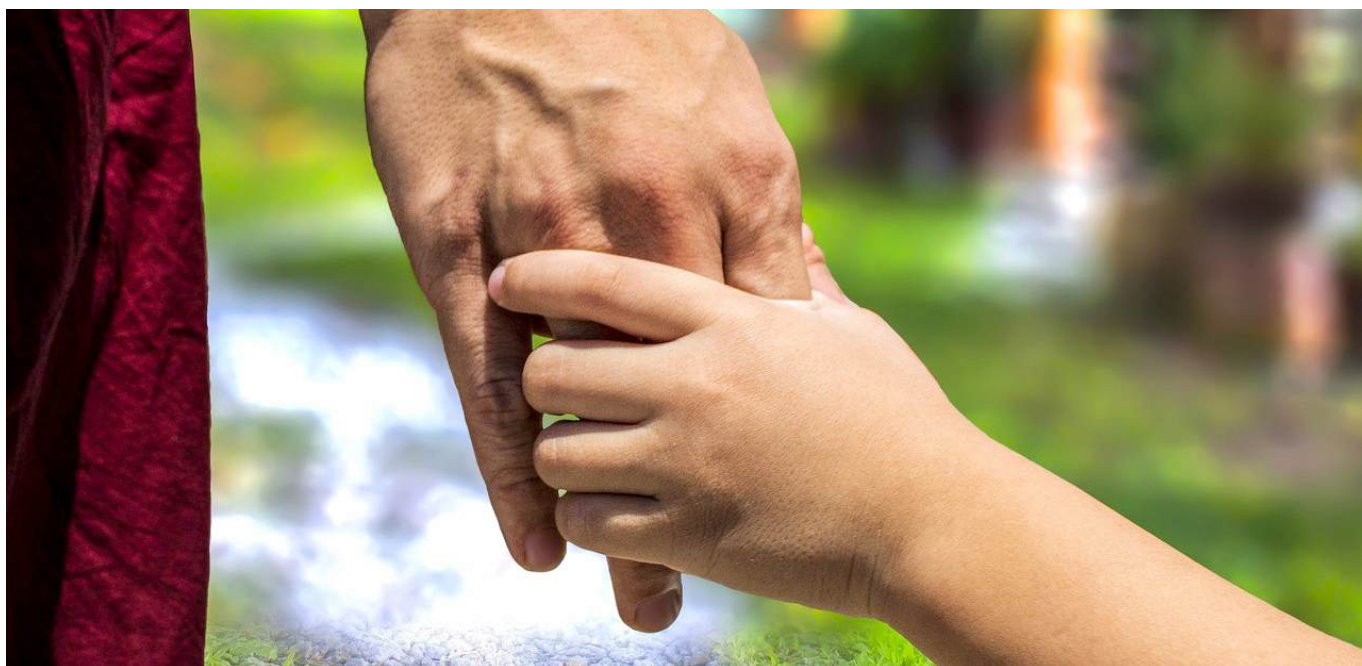
XXXI. évfolyam, 4. szám

Ingyenes kiadvány

2024. szeptember – September 2024

Nekem olyan jó Isten közelsége!

„De nekem olyan jó Isten közelsége!
Uramat, az URat tartom oltalmamnak.” (Zsolt 73,28)

Annyi minden akarja elhitetni velünk azt, hogy Isten tőlünk elérhetetlen messzeségben van, nélküle kell boldogulnunk. Ezzel szemben régi korok és a jelen számtalan hívő embere együtt valljuk, hogy igenis közel lehetünk Istenhez. Ő nem fordít nekünk háttal, nem tartja a három lépés távolságot. Néha azt tapasztaljuk, hogy kockázatos közel engednünk valakit magunkhoz, könnyebben szerezhetünk így sérüléseket. Isten vállalja ezt a veszélyt, közel enged minket magához, kiszolgáltatja magát nekünk. Óhosszá tartozni nem elvont elmélet. Csak a megélt közelségben élhető át, kicsoda is ő valójában, mit tartogat a számomra.

A zsoltáros vallomása egészen egyszerű és személyes: „nekem olyan jó Isten közelsége!” De miért jó? Mire jó? Nem pusztán jó érzést, élményt jelent találkozni vele, ennél többről van szó. Olyan közösségről, amiben átélhetem, végre valaki megért, önálló vizsgálást, bátorítást kaphatok. Nem csak feldobódott hangulatot élhetek át vele, hanem olyan boldogságot,

ami tartós, aminek távlata van. Oltalom – ahogy a zsoltáros vall róla. Azaz ő olyan társ, akinek nemcsak elpanaszolhatom a bajaimat, hanem segíteni is tud rajtuk, olyan szabadítással érkezik hozzám, amit senki más nem adhat.

Hogyan lehetek közel Istenhez? Valljuk, hogy mindenekeelőtt az igében és a szentségekben. Tehát a Biblia-olvasásban, az istentiszteleteken elhangzó igehirdetésekben, a keresztségben és az úrvacsorában. Nemcsak a tanév, hanem a gyülekezeti munkaév is most kezdődik. Ezzel számos vasárnaponkénti és hétközi alkalom kap új lendületet. Hívunk mindenkit az istentiszteletekre és a kisebb csoportok összejöveteleire egyaránt. Várunk mindenkit, eddig közel és távol lévőket egyaránt ebbe a közelségbe! Mert átéljük azt, hogy itt nem csupán egymással találkozunk, mi emberek, hanem azzal az Istennel, akinek a közelsége olyan jó.

Dr. Tóth Károly

Lélek-zet

„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!” (Zsolt 42,2-6)

Ott áll a szarvas a kiszáradt patak partján. Reszketés vonaglik végig testén, vizes hályog borul a szemére. Tűz száll alá a felhőtlen égből, tűz ég a testében, tűz perzseli agyát, szárítja ki torkát. Kétségbeesetten száll a jajja végig az erdőn, víz után, élet után. Mert a

víz az élet. Tikkadtságában egyre rémítőbben szorítja össze szívét az irtózat, amellyel minden teremtett élőlényt eltölt az elmúlás, az enyészet sejtése. – Íme, ezt a képet választja a zsoldáríró, amikor szavakat keres a szívét tépő

Vágy Isten után

1.

Mert úgy érzi, hogy Isten nélkül eleped, megsemmisül. Pokoli gyötrelém ez az érzése. Akárcsak az élő testnek a lihegő szomjúsága. Ez is a halál rémét idézi fel, ha percről-percre nő a kínja és percről-percre fogy a remény, hogy üdítő ital eloltja majd az erekben lobogó lángot. És Isten nélkül is a véget látja közeledni a zsoldáríró. A végét: a lélek maradék erejének is az összeomlását. Teherbírása megszűnését. A kétségbeesés diadalát. Emésztő a test szomjazása csobogó tiszta forrásvíz után. Emésztő a lélek szomjazása Isten után, az élő Isten után. Aki nem pusztán szólam, üres fogalom, egy biztató vagy fenyegető gondolat, hanem élő hatalom, személy, Akihez szólhat az ember, Akinek panaszkodhatik, Akihez felmosolyoghat vagy felállhat, Akinek válaszát várja, jelenlétét érzi. Óh, nemcsak költői kép, amikor a zsoldáríró a szar-

vast emlegeti, amelyet szomjúság epeeszt. Nála igazán a megsemmisüléstől való rémületből tör elő a kiáltás: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem Hozzád, óh Isten! Szomjúhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez!”

De miért szólunk itt erről? Hogy csodálkozzunk az ilyen égő vágyon Isten után, amely az előttünk ismeretlen, sőt talán érthetetlen is, és ezért esetleg még sajnáljuk is a zsoldáríró és fölényben érezzük magunkat vele szemben? Nos, testvéreim, legkevésbé ezért olvastuk fel ezt a zsoldárt. Mert sajnálkozni csak azon lehet, aki nem ismeri a vágyat Isten után. A zsoldáríró megnyilatkozásához tehát fűzzük hozzá az intelmet: lám, így vágyakozunk mi is Isten után, mert az Isten kívánása, szomjazása hozzátartozik az igazi kegyességhez?

Nem, ilyen intelmet nem hangoztatunk. Az Isten után való vágyakozás nem parancsra ébred. Istennek magának a keze alatt virágozik ki a lélekben, amint meglepő örömeiken vagy fájdalmas megrázkódtatásokon vezet keresztül. Terelgeti, hívja így mindnyá-

junkat Maga felé. Amikor azután félénken tapogatózva vagy viharos erővel ébred a vágy mibennünk Isten után, csak el ne fojtsuk! Engedjük, hogy emésztő szomjúsággá váljék mibennünk is, mint a zoltáríró lelkében.

2.

Mi váltotta ezt ki nála? Súlyos megpróbáltatás szakadt rá. Sorsa idegenbe vitte, a felolvasott szakaszt követő zoltári részből megtudjuk, hogy a Hermon földjén, tehát távol hazájától, idegen fajú és idegen hitű emberek között volt kénytelen – valószínűleg száműzetésben – élni. Oda van a boldogsága. Sorvasztja a honvágy, bántja az idegenek gúnyja. Látjuk, hogy szerencsétlen. Úgy látják, elhagyta az az előttük idegen Isten, Akit imád, sőt talán erőtlennek, tehetetlennek is bizonyult. Nevetik is a hitét: „Hol van a te Istened?” Hol van most az Isten? – ismerjük ezt a kérdést. Talán mások is csúfolnak vele, magunk is küszködünk vele, amikor valamilyen válságba jut az életünk, és megrohan a kísértés: kár volt hinni! Kár volt Istenben reménykedni! Cserbenhagyott! Vagy sohasem is törődött velem. Ezekkel a kísértő gondolatokkal, ugye, szokott találkozásunk lenni? De milyen nálunk a kísértés vége? – A zoltáríró hitét is próbálja szenvedése, nyugtalan az ő lelke is, érzi ő is, hogy nem tud felnézni Istenre a régi derűs boldogságban, bizalomban. De ez fáj neki, és a vélelem, hogy elveszthetné Istent, Aki most rejtve van előtte, csak annál szenvedélyesebb vágyban dobogtatja Feléje szívét: „Szomjúhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez!” – Jaj minékünk, ha Isten azért rejti el Magát egyszer-egyszer előlünk, hogy annál keservesebben érezzük, mennyire szükségünk van rá, hogy megfogózhassunk Benne, – mi pedig ehelyett fásultan túrjuk, hogyan dermed a hitünk a megpróbáltatás hatása alatt közönné, daccá, tagadássá. Ezt a veszélyt a zoltáríró legyőzte. Amikor pedig vágyva-vágyik Isten kegyelmes közelségének újból való megtapasztalása után, gondolatai visszazállnak a múltba, és megemlékezik arról, hogy milyen ujjongó öröm töltötte el, amikor a hívők ünneplő sokaságában a jeruzsálemi templom csarnokaiban őt is lenyűgözte az Isten szentséges jelenlétének érzése, és zavartalan boldogságban merült el az Ő imádásában. Ez az emlékezés azután csak annál inkább fokozza keserűségét.

Kettős tanulságot vonhatunk le ebből a körülményből. Az egyik az, hogy sohasem teszi könnyebbé a sorsunkat, ha az elveszett boldogságon csüng a szemünk. Még akkor sem, ha ez a boldogság abból állott, hogy futó árnyék sem borult az Istennel való kapcsolatunkra, semmit sem kételkedtünk jóságában, semmit sem követeltünk Tőle erőszakosan, semmi jótéte-

ményét nem hagytuk megköszönés nélkül. Az elmúlt boldogságra, különösképpen is az elmúlt hitre emlékezni csak akkor nem meddő dolog, ha az emlékezés arra készletet, hogy harcoljunk az elveszett boldogságért, amíg újra el nem nyerjük. – A másik tanulság, amely a zoltáríró emlékezéséből adódik, az, hogy az Istennel való közösség ápolásához és eleven meleg átéléséhez nélkülözhetetlenül szükséges a templom, a hívők közössége. A zoltáríróban az Isten után való vágyakozás szinte ebben a legfőbb kívánságban sűrűsödik össze: „Mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt.” Azaz: mikor mehetek el megint a templomba és imádkozom ott Istent a hívőkkel egyetemben? Nem mintha abban a kezdetleges hiedelemben élne, hogy Isten csak a templomban van jelen és azért csak ott imádkozható, léte és jelenléte csak ott tapasztalható, érezhető meg. De azt tapasztalatból tudja, hogy sehol máshol nem volt hozzá olyan közel az Isten, sehol máshol nem töltötte el az Ő imádása olyan örömmel és boldogsággal, mint a templomban.

Hogy neked, testvérem, mi a templom, a gyülekezet, amely Istent keresi itt, – te tudod. Annyi azonban bizonyos, hogy úgy kellene lennie, hogy itt megtaláld az Istent, jobban, mint máshol, beszédében meghalljad szavát, tisztábban, mint másutt, és magad alatt hagyván emésztő gondot, veszedelmes kísértéseket, úgy fel tudj emelkedni Hozzá, olyan boldogon tudj szólni Hozzá, olyan hatalmas erőt kapsz Tőle, mint sehol máshol és semmiféle más módon. Azért úgy kellene lennie, hogy ragaszkodj a templomhoz teljes erővel, hűséges lélekkel. Ha meg-megdöbbsz sorsod egy-egy fájdalmas változása, óvakodj attól, hogy azok közé állj, akik így dacoskodnak Istennel szemben: Nem megyek többet templomba! Minél nyomorultabbnak, minél kifosztottabbnak és szerencsétlenebbnek érzed magad, annál inkább menekülj ide! Az Isten szomjazása ide fog, vezetni. Oh, el ne fojtsd sohasem ezt a szomjúságot! Ha pedig történetesen így, nyomorultán, szomjas lélekkel jöttél ma is ide, minden bizonnal jó helyre jöttél. Magaddal viheted innen a biztatást, hogy Isten nem azért ébreszti a lélekben az Utána való vágyakozást, hogy válasz nélkül hagyja, ha ez a vágy Hozzá kiált. Ha késik is ez a válasza, meghallja, aki tud várni.

3.

Ezt vallja a zsoltáríró is. A kesergésből, múlton való meddő elmerengésből megtalálja az egyetlen kivezető utat: „Miért csüggedsz el, lelkem és nyughatatlan kodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én Néki ez Ő orcájának szabadításáért.” Nem csüggedni, nem nyugtalankodni, hanem várni és bízni! – ez az az út, amelyre állít az Isten, amikor felébreszti bennünk az Utána való vágyat. Ez az út sokszor hosszúra nyúlik, és minél tovább kell járnunk rajta, annál fárasztóbb. Várni, türelemmel várni, ezt a mindennapi élet többé-kevésbé jelentős vagy jelentéktelen türelempróbaiban is olyan nehezen tudjuk megtenni. De különösen nehéz a várás, amikor Isten szabadítására kell várnunk, arra, hogy kiemeljen bennünket a mélységből, felzaklatott lelkünkbe megint békességet csepegtessen, hogy boldog kielégülést találjon az Utána való szomjúságunk. De van, ami megkönnyíti a várást. Tapasztalataink vannak, amelyek meggyőznek róla, hogy Isten megjutalmazza a türelmes várást. Kinek nem jutna pl. most eszébe most átélt nagy örömünk, hogy Isten megmutatta szabadításában kegyelmes orcáját a pusztulás szélére sodort magyarságnak, amely 22 éven át várta és szomjazta az igazságtevő Istent. De különben is ki tudna tapasztalatokra rámutatni egészen személyes életében, amelyek meggyőző erővel bizonyítják, hogy aki kitart Isten után való szomjazásában, annak szomjúsága nem vallhat kudarcot.

Van a türelmes várásnak azonban mindennél egy még, áldottabb módja, amely nyitva áll számunkra akkor is, ha semmiféle tapasztalat nem tudna megmenteni a csüggedéstől és elfáradástól. A zsoltáríró még nem ismerte. Csak a keresztyének élhetnek vele. Krisztus a türelmes váráshoz az erő, ehhez is tulajdonképpen az egyetlen igazi út. Csak egyetlen szavát idézzük itt: „Aki engem lát, azt látja, aki küldött engem” – az Atyát. (Jn 12,45; 14,9) Isten után vágyakozik a lelked, testvérem? Ébresztesse egyszer ezt a vágyat benned bármilyen megdöbbentő öröm vagy lesújtó bánat, fordulj lelked minden szomjúságával Jézus Krisztus személye felé! Minél figyelmesebben nézed majd Őt, annál tisztábban sugárzik felé személyén keresztül az Atya. És minél tovább szenteled Neki figyelmedet, annál inkább nyugózik majd le ez a látásod. Nem csüggedsz majd, várni is tudsz majd, hiszen fokról-fokra megéred ebben a látásban vágyad teljesülését: „Szomjúhozik lelkem, Istenhez, az elő Istenhez!”

Jézus Krisztus azért az igazi biztosíték számunkra, hogy mind akik kíváncsiak epedő vágyal Isten után, az Ő kezén elmondhatják majd a legboldogabb imádságot: „Hálát adok Istennek az Ő orcájának szabadításáért. Hálát adok Néki, hogy megelégtett Utána való szomjazásomban!” Ámen!

Budaker Oszkár (1940. szeptember 22.)

Ő ismeri az utat

„Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője.” (Ézs 53,3a)

„[Az Emberfiát] átadják a pogányoknak, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad.” (Lk 18,32–33)

Jézus szenvedése nemcsak a nagypéntek témája. Ahogyan az év során minden vasárnap a feltámadás ünnepe, ugyanígy minden péntek Jézus szenvedésével és halálával szembesít.

Jézus szenvedése nemcsak a nagypéntek témája, mert az ő kereszthordozása és a mi megváltásunk már korábban elkezdődött, egész földi életútja a része volt. Ezt tanúsítják a próféciák és az evangéliumokban többször ismétlődő szenvedésvendéglések. Ezek szerint ugyanis Jézus előre tudta, milyen testi és lelki gyötrelmek várnak rá Jeruzsálemben, az út végén. Mégis rálépett erre az útra – értünk. Micsoda ajándék, hogy mi nem ismerjük a jövőt, így a nehézségek felé is reménytel a szívünkben tudunk elindulni! Hogy ez az előre tudás micsoda terhet jelentett Jézus számára, azt a sok evangélikus templom oltárképén ábrázolt Gecsemáné-kerti imádságból sejtethetjük valamennyire.

Jézus mindenre elszántan cselekszik értünk.

Tudja az árat, mégis kész fizetni értünk. Ismeri megalkuvó természetünket, mégis elhív minket tanítványainak. Velünk ellentétben ő pontosan tudja, milyen nehézségek tornyosulnak előttünk, mégis ad áldást és erőt.

Mindezt különösen azért teszi, mert még ennél is többet tud. Ő tudja, hogy az út vége mégsem a szenvedés, az árulás és a nehézség, hanem a feltámadás és az élet. Minden út folytatódhat húsvétig.

Imádkozzunk! Uram, Jézusom! Könnyű, egyenes utat képzelek el magamnak. El sem mernék indulni, ha ismerném a nehézségeit és a végzetét. Köszönöm, hogy vándorra lettél értem, sőt, az útitársammá. Add, hogy észrevegyem, a te haláladon és feltámadásodon múlik a sorsom. Segíts, hogy rád tudjam emelni a tekintetemet, így észrevehessem, hogy minden kilátástalanság ellenére, mindig van tovább. Ámen.

Dr. Tóth Károly

Gyülekezetünk életéből

„A lényeg, az előttünk van!”

Interjú Somogyvári Flóra lelkésszel

Mesélj, légy szíves, a gyerekkorodról, családotról, az otthoni gyülekezetteddel való kapcsolatodról!

A Somogy vármegyei Tabon születtem és nőttem fel második gyermekként három közül. Anyukám általános iskolai tanárnő, apukám pedig villamosmérnök.

Szerencsésnek tartom magam, mert nagyon szép gyerekkorra tudok visszaemlékezni. Ide tartoznak a gyülekezetben átélt élmények is: hittantáborok, ünnepi előadások és különböző szolgálatok. Sok barátság maradt meg abból az időből. Nagyon szerettem ott lenni, a lelkésszel és családjával is jó viszonyban voltam.

A testvéreim evangélikus gimnáziumba is jártak Budapesten. Julcsi, a húgom pedig szintén az egyházban dolgozik, ő a Szélrózsa evangélikus ifjúsági találkozó referense. Levente, a bátyám szintén villamosmérnök, de hosszan volt a gyülekezet kántora, mely

szerepbe mind a mai napig olykor-olykor visszatér. Én ugyan egy állami középiskolába jártam, a pécsi Kodály Zoltán Gimnázium ének-zene tagozatára, amit nagyon szerettem, sokat tett hozzá a lelkeszi szolgálatomhoz a kórusban való éneklés, a másokhoz való alkalmazkodásban és az idegenek előtt való fellépésben. De a középiskola alatt sem távolodtam el a gyülekezet-től, ifibe és templomi szolgálatokba, hittantáborokba mindig visszatértem.

Hogyan, miért kerültél a teológiára?

Küldő lelkészem, Szigethy Szilárd nagyon nagy hatással volt rám, kinek személye mindig azt éreztette velem, hogy egy gyülekezet a hit és a testvéri közösség egysége. Feleségével, Katával együtt olyan légkört teremtettek az alkalmakon, hogy mindig azt éreztem, hogy nagyon szeretek itt lenni. És bennem már elég gyorsan megfogalmazódott, hogy emberekkel szeretnék foglalkozni, akár mint tanár, vagy mint lelkész. Ők mindig támogattak ebben, akár csak a szüleim, és így végül a teológia neve is felkerült a jelentkezési lapra. Bár kezdetben nem lelkészként indultam, hanem az akkor újonnan induló ELTE-vel közös tanárképzésre jelentkeztem mint hittanár-énektanár. De pár héttel az év kezdése után átjelentkeztem a teológus-lelkész szakra, amit egyáltalán nem bántam meg.

Mi volt a meghatározó számodra a teológiai tanulmányaid során?

A legmeghatározóbb mindenképpen a hatodév volt számomra, amit a debreceni gyülekezetben töltöttem. Inkább gyakorlati beállítottságú vagyok, és ebben az évben már olyan feladatokat végezhettem, amiért jelentkeztem a teológiára. Ráadásul maga a gyülekezet is nagyon kedves volt és befogadó; a lelkéssel, Asztalos Richárddal a mai napig tartjuk a kapcsolatot, így nagy szeretettel gondolok vissza arra az egy évre.

Mit szeretsz leginkább a lelkeszi szolgálatban, milyen jó élményeid voltak eddig lelkészként?

A nagyünnepi istentiszteleteket nagyon szerettem, mert bármelyik is legyen, az ünnep jellege mindig megragad, úgy érzem, a Szentlélek ereje ekkor iga-

zán összeköt bennünket. Talán pont azért, mert ezek kiemelt alkalmak, de számomra mindig nagyon emelkedett hangvételűek, és úgy érzem, a közösség ereje jobban összeköt mindenkit.

Jártál már korábban Sopronban?

Igen, többször is.

2002-ben voltam először a városban egy családi nyaralás alkalmával, és annyira megszerettük, hogy a következő években gyakran tértünk vissza rövidebb időre is.

Egyik nyári alkalommal még a tízes istentiszteleten is voltam, amin pont Pelikán András hirdetett igét.

Mit üzennél egy olyan embernek, aki nem jár istentiszteletre, vagy csak nagyon ritkán: Miért érdemes eljőnie a templomba vasárnaponként?

A templom egy olyan hely, ahol egyszerre lehetünk közösségben és egyedül is. Mert az istentiszteleten többen ülünk együtt a padokban, de mégis önmagunkra figyelünk. Az Istennel való kapcsolatunk, a bennünk élő hit erősödik fel, ugyanakkor a testvéri közösség is formálódik.

Ráadásul, a templom egy nyugodt, védett hely, az ember arra a nagyjából 1 órára kicsit megállhat, kiszakadhat a hétköznapi dolgokból és kicsit elmerülhet gondolataiban. Még akkor is, ha feszülten nem is figyel az elhangzottakra.

Kérlek, mondj egy bibliai igét, ami fontos számodra!

Fil 3,14: „Ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

Miért tartod fontosnak ezt a mondatot?

Sokszor aggódunk a múltban történt eseményeken, pedig, ami igazán fontos, a lényeg, az előttünk van, a végső cél. Sok nehéz időszakon segített át Pál apostol írása, sőt én magam is szeretek futni és így át is tudom érezni, hogy milyen az, amikor nekifeszülten futunk.

Dr. Tóth Károly

Egy lelkészváltás margójára

Kedves Testvérek!

Ez az év gyülekezetünkben a változások éve. Ősszel megkezdődhetnek a templomfelújítási munkálatok, gyülekezetünk vezetésébe új tisztségviselőket választottunk, és tavasz második felének az elején nyilvánvalóvá vált, hogy Pelikán András helyett új lelkészt is

keresnie kell a gyülekezetnek.

A Magyarországi Evangélikus Egyházban az a gyakorlat, hogy a munkaév szeptemberben kezdődik, és augusztus végéig tart. Ennek jól kipróbált praktikus okai vannak. Lelkészeink önálló döntési lehetőséggel rendelkeznek, szabadon választhatnak szol-

gálati helyet, ha úgy tetszik munkahelyet. Egy ilyen megkeresésre mondott igent lelkész úr is, ez realizálódott, de csak április legvégén. Akkor a presbitérium egyhangúan úgy döntött, hogy meghívásos úton keresünk lelkészt.

Tudtuk, hogy késésben vagyunk. A gyülekezetek tisztújításokon már túl voltak, felálltak az új presbitériumok, az új elnökségek is elkezdtek a munkát. Az egyházmegyei tisztségviselők választása zajlott éppen, ami nem feltétlenül kapcsolódik ugyan a gyülekezeti élethez, de nagyban befolyásolja azt.

39 (harminckilenc) lelkészt hívtam fel. Idősebb, tapasztaltabb lelkészeket – nyugdíjast is – és fiatalokat egyaránt. Hosszabb, rövidebb gondolkodás után mindenki megköszönte a lehetőséget, de elutasító választ adott. Az elutasítás indokai változatosak voltak, de sok volt a hasonló válasz is. A teljesség igénye nélkül: most leszek esperes, most voltam esperes, és a gyülekezetemmel szeretnék törődni, itt még dolgom van, a közelben vannak a nagyszülők, és ez a gyerekek miatt fontos, szeretek a jelenlegi gyülekezetemben, stb. De volt olyan válasz is, hogy egy héten belül mondott igent, egy másik hívásra.

Hogy 39 megkereséséből miért nem kaptunk egy igen-t sem? Nem tudok rá biztosan válaszolni. Biztos, hogy – ugyan önhibánkon kívül, de – nagyon későn álltunk neki a keresésnek és a tisztújítások sem könnyítették a helyzetünket. (A közelben levő kisebb gyülekezet sem talált magának lelkészt.) Néhány éve bevezette egyházunk a Lelkészi Életpálya Modellt (to-

vábbiakban: LÉM), aminek egyik fő iránya a bérek rendezése volt. A szempont a lelkész életkora, ami szerint bárhol, bármelyik gyülekezetben is dolgozik, ugyanarra a bérré jogosult. A soproni gyülekezet a LÉM előtt a lelkésznek adott bérrrel kompenzálni tudta a gyülekezet méreteiből, struktúrájából adódó többletterheket. A LÉM ezt az összeget egy kisebb gyülekezetben szolgáló lelkésznek is biztosítja. Ez egyfelől üdvözlendő, a mi oldalunkról nézve azonban megnehezíti a dolgunkat. Gyülekezetünk sajnos nem áll jól anyagilag, így bár jogilag megtehetnénk, nem tudjuk a lelkészeink bérét a LÉM fölé emelni, vonzóvá tenni.

A keresés nehézségeiről Szemerei János püspök urat folyamatosan tájékoztattuk, aki biztosított minket arról, hogy végszükség esetén beosztott lelkészt tud biztosítani a soproni gyülekezet számára. Július 8. napján kaptuk az utolsó „nem” -et. A határidő közeledése, a sok elutasítás után döntöttünk úgy dr. Tóth Károly lelkész úrral, egyetértésben a presbitériummal, hogy nem keresünk tovább, kérjük püspök úr segítségét.

Így kerül a gyülekezetünkbe **Somogyvári Flóra** beosztott lelkész püspöki kiküldéssel, 2024. augusztus 16. napjától 2025. augusztus 15. napjáig. Igen, ez előrevetíti, hogy jövő év elején lelkészválasztást kell tartanunk...

Isten áldását kérjük lelkészünk szolgálatára, a gyülekezet életére!

Stinner Dávid
egyházközségi felügyelő

Online perselypénz

Perselyeinkre a templomban és a gyülekezeti házban kis matricák kerültek qr-kóddal. Ennek a segítségével okostelefonnal, online bankkártyás fizetéssel is „dobhatunk a perselybe”, vagy utalhatunk néhány mozdulattal egyházfenntartói járulékot vagy adományt. Isten áldása legyen az (elektronikusan) adakozókon és adományaik felhasználásán! Az internetes felület ezen a címen érhető el: perselypenz.hu

Szélrózsa

Július 10 és 14 között tartották Nyíregyházán a 14. Szélrózsa találkozót, amin gyülekezetünkből is sokan részt vettek. Voltak, akik önkéntes segítőként, voltak, akik csak a változatos programokat élvezve látogatták a különböző színpadokat és sátrakat. A nagyszínpad mellett álló hatalmas kivetítőn egyházi programokat és gyülekezeteket népszerűsítő és bemutató kisfilmeket vetítettek. Az ifjúsági munka évének kereté-

ben készített videót, és abban szereplő ifiseinket akár naponta többször is láthattuk nemcsak mi, hanem a Szélrózsaán résztvevő több mint 2500 ember is.

Az idei Szélrózsa mottója ez volt: Elég. Vagyis „Elég neked az én kegyelmem”, mondja az ige. Ebben a pár napban többféle szempontból és különböző értelmezésekben beszélgethettünk erről a szóról és mondatról. Mi elég nekem, mi az, aminél már nincs szük-

ségem többre? Melyik az a pont, amikor már minden túl sok, és kimondom, hogy elég volt!? Én mikor vagyok elég, önmagamnak, másoknak vagy Istennek?

Nagyon sokféle válasz született ezekre a kérdésekre, de egy megoldás mindegyikre igaz: Isten kegyelme mindannyiunknak elegendő.

Varga Lili

Amikor visszagondolok a Szélrózsára, mindig szép emlékek jutnak eszembe. A hosszú vonatút után fáradtan, de boldogan értünk oda Nyíregyházára, a találkozóhelyre. Aznap délután kezdődött a nyitóáhitat, ahol köszöntötték a szélrózsásokat. Annyira sok program volt, hogy nem is lehetett mindegyiken részt venni. Amikre sikerült elmennünk, azokat nagyon élveztük. Napközben beszélgetések és előadások, délután és estefelé pedig koncertek voltak. Sok programon részt vettünk, és nekem a kézműves dolgok, például

a gyöngyfűzés, a beszélgetések, koncertek és az ebéd utáni kötetlen szabadidő tetszett a legjobban. Találkoztunk kedves ismerősökkel, és új embereket ismertünk meg. Szombat reggel egy jótékonysági futóversenyen is indultunk Julkával, ahol a lányoknál ő első, én pedig harmadik helyezést értem el 2,5 km-en. Sok felejthetetlen pillanatot élhettünk át és szerintem az egészre szép emlékként fogunk visszagondolni. Remélem, hogy legközelebb is ott leszek.

Nagy Alina

Hatalmas élmény volt számomra az idei Szélrózsza, ez nekem a második találkozó volt. A két évvel ezelőtti gyulai Szélrózsára az ifiből egy kisebb csoporttal mentünk el, és nagyon jól éreztük magunkat, úgyhogy a mostani találkozóra is már régebb óta terveztünk elmenni. Azt hittem, hogy Gyulánál távolabbi helyen már nem tudják megrendezni a Szélrózsát, de mégis megoldották: most Nyíregyházán tartották meg. Számtalan érdekes programon, beszélgetése-

ken, áhítatokon és előadásokon lehetett részt venni. A sok előadó által különböző területekre nyerhettek a résztvevők egy kis betekintést. Például hogyan élte meg egy orvosnő a járvány idejét és miért lehet mégis hálás; egy kenyai lelkész meg arról beszélt, hogy hogyan próbálnak a mélyszegénységben élő gyerekek segíteni és jövőt biztosítani. Vicces volt, hogy szinte minden második sarkon soproni gyülekezeti taggal találkoztunk folyamatosan. Egyetlen kellemtelen pont a nagy hőség volt (sajnos). A sátrunkban is csak olyan fél 8-ig lehetett aludni, mert utána már kész szauna élményben lehetett részesülni. Szerencsére, mivel a nyíregyházi egyetem campusán volt a Szélrózsza, ezért be lehetett menni az egyetem klimatizált épületeibe, ahol kicsit le lehetett húlni, úgyhogy azért ki lehetett bírni a hőséget. Összességében tényleg egy nagyon jó élmény volt, sok-sok szép emlékekkel (és remélem a következő Szélrózsza már tényleg közelebb lesz).

Krutzer Ádám

Első alkalommal vettem részt a Szélrózsán négy fiatal kísérelőjeként! Ugyan ez egy ifjúsági fesztivál, felnőttként is megtaláltam a helyem, illetve megtaláltak az engem érdeklő és érintő programok! A hőség miatt azért neheztelt volt a pálya, de a Külügyi sátor jeges teái és kávéi segítettek túlélni! Jó élmény volt a Diakónia sátor telefonos játéka, a szabadulószoza, ahonnan sikerült is családdal kiszabadulni! Továbbá a különböző témájú előadások, amik közül Pál Feri előadása vitte a prímet, és az Aurevoir koncert! De a legmeghatóbb élmény az esti közös taizéi áhítat volt, ahol érezni lehetett az erősen áradó pozitív energiát! Ez jellemezte az egész fesztivált is, ami így különleges élményként marad meg!

Wagnerné Hámori Judit

Hogy milyen volt nekem a Szélrózsza 2024-ben? Az önkénteskedésnek hála jutottam el ide. Ezáltal nagyon sok emberrel tudtam beszélni, és megtapasztaltam, hogy mindenki nagyon kedves és közvetlen. Mindenki nyitott. A legjobban Pál Feri atya előadása tetszett. Ötletesek voltak az esti istentiszteletek után lejátszott összefoglalók is. A legjobb hangulatot az Aurevoir esti koncertje adta. Nagyon várom már a következő Szélrózsát, gyertek ti is!

Wagner Lina

Szélrózsza 2024 – Épp szilvabefőzés közben gondolkodtam el, milyen is volt az idei Szélrózsza. Némi párhuzamot fedeztem fel: a nyári élményeket, ízeket, ragyogást elraktározzuk télire. Kétévente alig várom, hogy újra Szélrózsza legyen: ilyenkor feltöltöm a lelki raktárait, amiből a következő két évben elő-előve-

hetek gondolatokat, amikkel vagy önmagukban foglalkozom, vagy valamivel kiegészítve újabb távlatok nyílnak meg. Plusz élmény, hogy 50 méteren annyi régi ismerőssel találkozhatom és beszélgethetünk egy jót, hogy nem jutok el áhítat előtt 1 óra alatt egy pohár frissítőért; a közös koncertek, ahol csak élvezzük a barátok zenekarának előadását vagy éppen meglepjük a közösségünket nem ismerő nagy zenekart, hogy micsoda öröm tud feláradni a színpadra. Félttem, hogy idén sok mindentről lemaradok, mert csak 2 napot tudok ott lenni, de milyen jó, hogy 2 napot ott lehettem, és már alig várom, hogy két év múlva újra részese lehessenek a már-már családi ifjúsági fesztiválnak.

Horváth Lili

Már tavaly elkezdődtek az előkészületek, karácsonyi ajándék a gyerekeinktől, nyáron Szélrózsa! Előkészületek, ráhangolódás, várakozás. És aztán hamar itt van július közepe. Régen jártunk Dunán innen, szép utunk volt, jó volt megérkezni Nyíregyházára. A fogadás, a campus nagyon barátságos volt, első élményünk pedig, hogy mindjárt a soproni fiatalok népes csapatával találkoztunk. Öt folyamatosan választásra, gondolkodásra, együtt gondolkodásra készítő nap. Jó volt a reggeli áhítatokat Bence Imsivel továbbgondolni, jó volt emberi döntéseket feszegető filmeket nézni, rendezővel találkozni, jó volt koncerten örülni, nevetni, fiatalokat együtt énekelni látni, hallani. Többször hallottam már Pál Ferit, most nagyon ült minden, amit mondott. Kapcsolódott az ígéhez, kihangsúlyozta a döntések fontosságát. Jó volt találkozni régi ismerősökkel, jó volt új embereket megismerni. Jó a csapat, a szervezők és jók a résztvevők, sok fiatal család, jó volt a sok fiatal és már régebben fiatal lelkészt hallgatni. A találkozó végére megerősítést kapott a motóul választott íge: Elég neked az én kegyelmem.

Hirschler Katalin

Életem szerves része a Szélrózsa, nehezen tudom elképzelni, hogy ne menjek. A Szélrózsa légkörében szoktam leginkább átélni, miért is jó evangélikusnak lenni: rangok és kínos feszengések nélkül, szeretetben tudunk együtt lenni, beszélgetni, koncerteken, előadásokon és áhítatokon együtt lenni. Iskolalelkészként pedig nem létezik olyan, hogy ne vigyek magammal diákokat is az iskolából. Most sem csak a családommal mentem, hanem velem tartott tizenöt eötvösös is, főleg előadóművészetet tanuló diákok. Ők maguk is részt vettek a programban, nem csak nézőként: az EPSZTI (Evangélikus Pedagógiai-szakmai Szolgáltató és Továbbképző Intézet) sátránál rövid táncbemutatót tartottak, a péntek esti koncerten a Valami Más zenekar Egyik dalára írt koreográfiát mu-

tatták be – élő zenei kísérettel. Hálás köszönet a szervezőknek a munkájukért – és a táncosainknak, hogy vállalták a kánikulában ezt a hosszú utat Nyíregyházáig!

Hegedűs Attila

Fura belegondolni, hogy ez volt az első Szélrózsám, teljesen olyan érzés volt, mintha már több találkozáson is részt vettem volna. Eleinte akadtak problémák, de szerencsére a szervező csapat készült az ilyen helyzetekre, és a lehetőségeket felmérve a lehető legjobban megoldották. De természetesen nem csak gondok akadtak arrafelé, hanem rengeteg jó program, reggeltől estig. Minden napot áhítattal nyitottuk és zártuk, melyeket mindig más lelkész tartott, így sokkal izgalmasabbá téve. Olykor nagyon érdekes beszélgetésekbe vagy előadásokba csöppentem bele, például a lelkészek legmélyebb pontjaitól kezdve a vírus helyzeteihez. De például ezeken a mély témákon kívül sok lehetőség volt szórakozásra is, talán a legizgalmasabb a szabadulószoza volt. Emellett ha kicsit elcsendesedni támadt bárkinek kedve, akkor volt lehetőség arra is. Összességében csomó élményt gyűjthettem ezen a pár napon keresztül és nagyon sok az esély arra, hogy a következőn is részt vegyek.

Bali Elmira

Nekem ez volt az első Szélrózsám, és nagyon jó élményeket szereztem. Mekkelekként, azaz segítőként vettem részt, ennek köszönhetően nem minden programon tudtam ott lenni, de megértőek voltak, és ha valamit meg akartam nézni, azt meg tudtuk oldani. Több új barátot és boldog élményt szereztem, ezért biztos vagyok benne, hogy két év múlva is menni fogok.

Varga Gabica

Szélrózsa. Egy esemény, amit két éven keresztül várunk, amiért izgulunk, szervezkedünk, ami köré építjük a nyár többi részét – hogy aztán egy pillanat

alatt elrepüljön az az öt nap, és hogy utána egy mindig megmosolyogtató emlékként kerüljön elő.

Az ideai találkozó azt hiszem, örökre különleges marad számomra. Ez volt az első év, hogy teljes egészében átélhettem a „Szélrózsza-élményt” az első perctől az utolsóig, a koncertektől a közösségi zuhanyzóig. Kedvenc programjaim talán a panelbeszélgetések voltak, amelyek sokszor nem egyszerű témákat dolgoztak föl, de nagyon érdekes volt megismerni ennyi különböző történetet. A percre beosztott menetek, „ez véget ér itt, ez kezdődik ott”, sokszor nagyobb kihívást jelentettek, mint egy órarend összerakása. Ezek mellett természetesen nem felejtjük el az esti bulikat, a beszélgetéseket, a szabadulósobát, de az ebédre való végtelen sorban állást, vagy a sátorban minket fogadó rekkenő hőséget sem.

Elképesztően jó élmény volt ez a hét, barátokkal, ismerősökkel, kikapcsolódással, és mégis hasznos időtöltéssel és rengeteg új tudás megszerzésével. Alig várom, hogy újra szélrózsás nyarunk legyen – és azt hiszem, ezzel nem vagyok egyedül!

Varga Boróka

Mindenki mondja, hogy ilyenek, meg olyanok a fesztiválok, de a Szélrózsza egyikhez se hasonlítható. Természetesen vannak programok, előadások, de mindközül a legkülönlegesebbek a meghívott „nagy zenekarok” koncertjei. Idén így a Blahalousiana és a Margaret Island lépett vagy inkább léphetett fel. Mind

a kettő zenekarnak voltam már más „egyéb” fellépéseim, de a koncertek amiket a Szélrózsán adnak, semelyik másik fellépésükkel nem összevethető. Valahogy egy olyan környezetben máshogy hatnak a dalok, és a hangulat is egészen más, mint amihez egy koncerten vagy egy fesztiválon hozzászokott az ember. Lehet, hogy az időjárás sem volt a találkozó alatt a legideálisabb azzal a 35 °C-os hőségriadóval. Viszont az emberek, az érzések és hangulat feledtetni tudta mindazt a nehézséget, amit a hőségriadóban való fesztiválozás és sátrazás jelentett. Aki gondolkozik, hogy menjen-e a Szélrózsára vagy inkább hagyja ki, mert nem neki való, vagy mert hogy „béna”, csak bízni tudom, nyugodtan adjon neki egy esélyt, nem fogja megbánni.

Kohlmann Barnabás

Idén először vettem részt Szélrózsán, és már az első pillanattól kezdve éreztem, hogy különleges napok várnak rám. A közös istentiszteletek és éneklések során átélhettem, milyen erős a közösség ereje, amely több ezer fiatalot köt össze a hitben. A programok színes választéka mellett a legnagyobb élmény számomra a taizéi áhítat volt melynek során a résztvevők gyertyát gyújtva énekeltek és hallgattak egy bibliai történetet. Eme istentisztelet igazán felejthetetlen volt. Ez a néhány nap lelkiileg feltöltött és életem egyik legjobb élményévé vált. Már most alig várom a következő Szélrózsát.

Pratscher-Hart Botond

„Leírhatatlan érzés nagy közönség előtt állni”

Interjú Király Reginával, a Közöttetek és a Líceumi zenekar basszusgitárosával.

Két zenekarban is játszol és mindkettővel felléptél a Szélrózsán. Hogy adódott a lehetőség?

A Líceumi ifjúsági zenekar egyik első tagja vagyok és az évek során egyre több helyre mentünk fellépni. Mindig is szerettünk volna idáig eljutni. Dobosunk Haris Lőrinc, zongoristánk Cser Barna, énekesünk Szalay Boróka, mentorunk és egyben gitárosunk Haris-Biczó Lilla, én pedig a basszusgitáros vagyok. Az országos evangélikus zenei táborban ismerkedtünk meg, még 2023 nyarán Kőszegen a Közöttetek tagjaival és mivel tartottuk a kapcsolatot gondolkodtunk, hogy alapítsunk egy zenekart. Lindák Levente a dobos, Zimmermann Áron a szólógitáros, Stefanich Gréta az énekesünk, második énekesünk, aki egyben hegedűn is játszik, Lajtós Márton. Elején még hiányzott a zongora, de mivel ismerem Cser Barnát, és nagyon jó barátok vagyunk, egyből gondoltam, hogy szóljak neki, hátha lenne kedve és ideje jönni, de egyből

mondta, hogy szívesen jönne. Legújabb tagunk, Lajtós Vencel, most Szélrózsán után csatlakozott, mivel egy ritmusgitáros nagyon jó lett volna, de ő is nagy örömmel csatlakozott. Október óta rendszeresen járunk Budapestre saját dalokat felvenni. Táborunk lelkésze írt nekünk, miután debütált az első dalunk, hogy nagyon jó lenne minket felkonferálni a következő Szélrózsán. Nagyon örültünk a lehetőségnek, hiszen még most se vagyunk egy évesek és már a Szélrózsán játszani nagy lehetőség lenne számunkra.

Az ideai fesztivál mottója: „Elég”. Van egy Elég című dalotok. Erre a fesztiválra született ez a dal?

Az Elég című dalunkat áprilisban vettük fel és aduk ki, és sokat gondolkodtunk, hogy hogyan építsük fel az egész dalt, hiszem ezt direkt a Szélrózsára írtuk. Ezt a dalunkat is, ugyanúgy, mint a többi, az énekesünk hozta el stúdióba, és szokásunk szerint épp

amilyen kedvünk van, úgy raktuk össze. A felépítése is azért volt nagy szempont, mert az elejétől fogva úgy terveztük, hogy ez lesz Szélrózsán az utolsó dalunk, ahol a zenekari tagokat is bemutatjuk. Mindig több dallal megyünk stúdióba, így azok felvétele 2-3 napig is eltarthat, így nagy öröm számunkra, amikor azt látjuk az emberek arcán, hogy tetszik nekik a zenénk, hiszen nem csak fel akartunk lépni a színpadra és játszani a közönségnek, hanem egy üzenetet is átadni.

Ez volt az első nagy fellépésetek? Milyen érzéseket éltetek át a színpadon?

2023 szeptemberében alakult a zenekarunk, nem sok fellépésünk volt, de amikor Nagy Dani, zenetáborunk lelkésze, felhozta az ötletet, hogy játszhatnánk a Szélrózsán, felemelő érzések voltak bennünk, nem is nagyon tudtuk felfogni, hogy ez meg fog történni. Sok próba és stúdiófelvétel után jó érzéssel indultunk Nyíregyházára. Szélrózsa előtt volt a zenetábor, ahol a hangszeres órákon és csodás programokon kívül minden este kaptunk próbaidőt, mivel mindannyian messze lakunk egymástól, és kéthavonta megyünk fel csak Budapestre. Volt, hogy fáradtak voltunk már este 11-kor, de nagyon szeretjük azt, amivel foglalkozunk, ezért egy csepp kétely nem volt bennünk. A Szélrózsa helyszínén is volt egy próbaterem, ahol a fellépésünk előtt elpróbáltuk újra a dalokat. Egy feldolgozást vittünk a saját dalainkon kívül, a kedvenc zarándokénekes számunkat, a Másnap estét. Ezt a Szélrózsa próbatermében gyakoroltuk el először. Kicsit féltünk, hátha nem sikerül rendesen összerakni, mivel a két énekesünk mellett én is vokáloztam, és három szólamban énekeltünk. Viszont nagyon jól sikerült, és nagyon büszkék voltunk magunkra és egymásra. Egy kicsit izgultunk, mielőtt felléptünk a színpadra, de azután

mintha otthon éreztük volna magunkat. Leírhatatlan érzés nagy közönség előtt állni és játszani/énekelni. Nagyon élveztük az egész koncertet és nem számítottunk rá, de vissza is tapsoltak. Ami nagy öröm volt, hogy nem csak a barátaink és ismerőseink néztek meg minket, de olyanok is, akiket nem ismertünk, de mindenki élvezte, ismertebb dalainkat énekelték is velünk. A színpad számunkra egy otthon, és nagyon szeretünk kiállni, így nagyon várjuk már a következő Szélrózsát is!

Nagy Szélrózsa-rajongó vagy, vagy most voltál először ezen a fesztiválon?

Amióta a Líceumba járok, azóta ismerem ezt a fesztivált. 2022-ben az iskolánk zenekarával majdnem el is mentünk, de végül nem. Az Ifiben volt róla többször szó, meg a barátaim szokták emlegetni, hogy ez a fesztivál teljesen más, és nagyon tetszik mindenkinek, aki már járt ott. Így hát most voltam először, de abban biztos vagyok, hogy nem utoljára. Csodás programok voltak, az áhítatok nagyon tetszettek, zenetáborunk kórusával a nyitóistentiszteleten énekeltünk, a tábor vezetői pedig hangszerrel kísérték minket. A nagyszínpados koncerteket mindig első sorban végigüvöltöttük és táncoltuk. Ezekon kívül nekem a sátrazás nagyon tetszett. Szerintem, ha valaki még nem volt, mindenképpen menjen el, ha teheti. Teljesen máshogy megy utána haza az ember.

Mik a terveitek a zenekarokkal?

A következő tanévben fogok érettségizni, ezért nem tudom, hogy a Líceumi zenekar jövője hogyan megy tovább. Viszont ha lesz rá időm, végzősként is maradnék a zenekar basszusgitárosa. Barnával és Józsa Hannával alapítottunk egy harmadik zenekart, ahol csak licisták vannak. Velük vagyunk a Sense is out és több fellépésünk is lesz a közeljövőben. A Közöttetekkel pedig továbbra is megyünk Budapestre dalokat felvenni, és ha minden jól megy, több helyre is megyünk fellépni. Szélrózsa után kaptunk már néhány felkérést, és én személyesen nagy örömmel megyek mindhárom zenekarommal játszani, mert nekem a zene az életem, és nagyon remélem, hogy évekké később is az életem nagy része lesz.

Egy finnországi konfirmációs táborban

Magyar és finn, Sopron és Seinäjoki. Nekem már jó pár éve határozza meg az életemet ez a két végpont. 2019 óta, az első gyülekezeti finnországi utazásom óta érdekel ez a távoli ország, a különleges nyelve és kultúrája. Már három éve tanulom a nyelvet, többször találkoztam finn emberekkel itthon és északon is, gyülekezeti, egyetemi vagy más szervezésben. Nagyon a szívemhez nőtt ez a távoli nép, és igyekszem minden lehetőséget megragadni, hogy még jobban megismerhessem őket.

Éppen ezért örültem meg nagyon a tavaly decemberben kapott lehetőségnek. Pete Ketola kért fel arra, hogy júniusban segítőként részt vegyek a seinäjoki gyülekezeti konfirmációs táborában. Pete Seinäjokiban az ifjúsági munkáért felelős, az elmúlt években már több, fiatalokból álló csoporttal járt

Sopronban, és a mi finnországi látogatásaink megszervezésében is mindig segítséget nyújtott.

Azonban sokáig nem tudtam biztosan mondani neki, hogy el tudok-e menni, mivel ez volt az utolsó félévem az egyetemen, és a záróvizsga-időszak pont júniusra esett, és ez egy olyan dolog volt, amire nekem nem sok ráhatásom lehetett. Végül egy hónappal a tábor kezdete előtt derült ki, hogy a záróvizsgám közvetlenül a tábor előtti napon lesz, így aznap este már repülhettem is Finnországba.

A finn konfirmációs táborok sok mindenben különböznek azoktól a hétvégéktől, amiket mi rendszerint Révfülöpon tartunk. Finnországban a konfirmációra való felkészülés nem egy évig, mindössze egy hétig tart, de akkor a gyerekek intenzív tábori körülmények között merülnek el a fontos kérdésekben. A tábor programjai közé tartoztak a kiscsoportos beszélgetések, „tanórák”, játékos foglalkozások és maguk a játékok is.

A táborban minden este volt egy rövid áhítat, amire a gyerekek csapatokban készültek fel. Minden napnak megvolt a maga témája (húsvét, karácsony, pünkösd, stb.), és minden csapat más-más feladatot

kapott. Volt, akik az énekeket választották ki, volt, akik a zsoltárt vagy egy igeszakaszt, mások egy rövid történetet mondtak el igehirdetésként vagy imádságot írtak. Szerintem ez egy nagyon barátságos módja annak, hogy a gyerekek alaposabban is megismerkedhessenek az istentisztelet felépítésével, és ők maguk is aktívan részt vehessenek annak alakításában.

Rengeteg apró gesztus és kedves pillanat építette fel a tábor: közös imádságok, közös éneklések és játékok. Boldog voltam, amikor egyik este az egyik lány azt kérte, hogy játsszuk az Ez az én helyem! nevű játékot, amit pár nappal korábban én tanítottam nekik, majd a teljes csapat minden erejét beleadva játszotta azt. Meghitt pillanat volt az is, amikor a vezetők minden este végigjárták a szobákat, és egy közös énekkel kívántak jó éjszakát a táborozóknak.

Én voltam az egyetlen külföldi a csapatban, és nem is túl megszokott az, hogy kívülálló vegyenek részt a táborokban. De számomra ren-

geteg értékes tapasztalattal szolgált ez a pár nap. Bepillantást nyerhettem a finn evangélikus egyház működésének egy kis szeletébe, rengeteg új emberrel ismerkedhettem meg, és olyan környezetben gyakorolhattam a finn nyelvet, ahol mindenki bátorítóan és kedvesen viselkedett velem.

Bízom abban is, hogy a jelenlétem felkeltette néhányak érdeklődését Magyarország felé, és hamarosan ismét üdvözölhetünk egy finn fiatalokból álló csoportot Sopronban. Nekem nagyon fontos a finn-magyar barátság, az emberi és gyülekezeti kapcsolatok, mivel én már rengeteget gazdagodtam tőle. Szeretném, ha minél többen megtapasztalhatnák ezt az érzést. Nem kell hozzá finnül beszélni, persze lehet, hiszen a finnek számára is hatalmas boldogság, hogy valaki az ő nyelvüket tanulja, de angolul is ugyanolyan jól lehet boldogulni, tapasztalatom szerint a finn emberek rendkívül barátságosak, kedvesek, segítőkészek és érdeklődők.

Varga Lili

Mangelware: Lächeln

Lied 100 (EGB): „Wir wollen alle fröhlich sein“

Ahnt ihr bereits, worüber ich heute meine Gedanken mit Euch teilen möchte? Sie gehen in Richtung Freude, sich freuen. Ganz speziell geht es bei mir jetzt und heute um das Lächeln.

Die Anregung kam an einer sonntagmorgendlichen Begebenheit an der Bushaltestelle. Eine Mutter mit ihrer kleinen Tochter kommt auch um diese frühe Zeit, um dem Kindergottesdienst um 9 Uhr beizuwohnen. Diesmal aber kommt auch eine Dame mit einem Rauhaardackel in Zwergformat vorbei. Es stellt sich sofort heraus, dass sie sich kennen, denn der kleine Hund, der kurz vorher seine Streicheleinheiten von mir eingesammelt hat, lässt mich links liegen und sich den Bauch von den Bekannten kraulen. Wir alle mussten darüber lächeln. Da erklang der Anspornsatz: „Es ist so schön, den Sonntag auch hier mit einem Lächeln zu beginnen, wir lächeln ja so wenig!“, so die Dame.

Lächeln. Wann habt Ihr das letzte Mal so richtig gelächelt? Wohl gemerkt: nicht gelacht! Gelächelt, mit den Augen, so dass all die Lachfalten mit dabei eingesetzt waren? Nicht lauthals gelacht, nicht hämisch grinsend oder „cheese“ sagend den Mund breit ziehend, nicht kichernd. Nein, einfach nur gelächelt.

Ist diese Mimik in unserer Zeit rar geworden? Sie kann sogar missverstanden werden. Dafür zwei Erfahrungen aus jüngster Zeit.

Meine Freundin stand an der Kasse eines landesweit bekannten Heilbades und war dabei, ihre Eintrittskarte zu lösen - und lächelte die Dame an der Kasse an. Verdutzte Reaktion: „Geht es Ihnen nicht gut?“ Sie war auf dieses Lächeln nicht vorbereitet. Wer lä-

chelt schon in einem Heilbad, das man mit schmerzenden Gliedern und Gelenken aufgesucht hat?

Die andere Begebenheit ist noch krasser: Ich fuhr die lange Rolltreppe am Deák-Platz hinauf, auf der entgegenkommenden Rolltreppe stand eine junge Frau mit einem etwa dreijährigen Kind auf dem Arm, das jeden anlachte. (Rolltreppenfahren macht doch so viel Spaß!) Kann man das unerwidert lassen? Ich lächelte zurück. Reaktion des Mannes hinter der Frau mit dem Kind: „Was grinst du so dämlich?“ Er konnte ja nicht sehen, wie das Kind vor ihm lachte. Aber trotzdem: Grinste ich wirklich so dämlich?

Ja, wir lächeln zu wenig, aber wahrscheinlich lachen wir auch nicht viel mehr. Eher hört man brüllendes Lachen, „röhögés“, als dass man einen lächelnden Mund mit lächelnden Augen sieht. Warum wohl? Vornehme Zurückhaltung? Scheu? Scheu zu zeigen - vor allem Fremden gegenüber -, dass man sich wohlfühlt, mit der Welt und mit sich selber mehr oder weniger in Harmonie ist? Oder dass man den anderen ganz einfach wahrnimmt? Oder ist es einfach das Gefühl, der Gedanke, wenn es mir schlecht geht, wenn ich miese Laune habe, soll der andere das sehen und sich in seiner Haut auch nicht wohl fühlen? Wollen wir überall eine Insel für uns sein und sogar das Gefühl vermitteln, um die Insel, also um uns herum, schwimmen lauter Haie, die man mit starrem Gesicht verscheuchen kann? Haben wir vergessen, dass das ausgesendete Lächeln einmal zurückkommt?

Ist es etwa die Angst, dass wir eine fremde Person in unsere Intimsphäre lassen? Oder sind unsere Lachmuskeln außer Übung, sozusagen eingerostet?

Imre Csernus sagt: „In wessen Augen kein Leben ist, der kann nicht lächeln.“

Lächeln wir, so werden wir missverstanden. Lächeln wir nicht, entsteht eine Art Vakuum um uns herum. Ist das nicht ein abwegiges Verhalten, diese Rührmich-nicht-an-Pose? Ich muss auf einen alten Römer zurückgreifen, auf Marc Aurel: „Lerne zu lächeln, im Lächeln steckt eine magische Kraft. Solange man lächeln kann, ist man imstande zu kämpfen, und wer kämpft, der kann auch siegen.“ Er kann siegen - auch über sich selbst -, wie ein japanischer Spruch besagt: „Wer lächelt, statt zu toben, ist immer der Stärkere.“

In der Bibel fand ich keine Stelle, wo das Wort „lächeln“ vorkommt. Es wird nicht in Worte gefasst, dass jemand dem anderen, den anderen lächelnd begegnet. Können wir uns jedoch vorstellen, dass Maria und Elisabeth nicht lächelten, als sie sich begegneten? Denn „... als Elisabeth den Gruß Marias hörte, hüpfte das Kind in ihrem Leibe...“ (Lk 1,41) Kann das ohne Lächeln geschehen sein? Bei dem Prediger Salomo steht: „... weinen hat seine Zeit, lachen hat seine Zeit...“ (Koh 3,4) „Lächeln auch“, könnten wir hinzufügen. Überall in der Bibel lesen wir jedoch über jauchzende, frohlockende, Halleluja singende Menschen, die jubeln. Kann man ohne Lächeln jubeln? Müssen wir Gott bitterernst anbeten? Würde er uns nicht anhören, wenn wir es wagten, ihn lächelnd anzusprechen?

Überraschenderweise fand ich jedoch in der Bibel eine Person, von der man meinen würde, ihr ist wirklich nicht zum Lächeln zumute. Und das ist Hiob. Allerdings wird da über sein früheres Glück geschrieben und nicht über sein jetziges Unglück. Aber immerhin. Er sprach: „Wenn ich ihnen zulachte, so glaubten sie es kaum, und das Licht meines Angesichts tröste-

te die Trauernden“. (Hiob 29,24) Ich finde es bemerkenswert, dass auch Hiobs Lachen - oder wohl eher Lächeln, denn Trauernde brauchen ein Lächeln, das vermögen sie zu ertragen, Lachen wohl kaum - also, dass ein Lächeln die Umstehenden in Erstaunen versetzt, sie überrascht. War Lächeln schon damals Mangelware? Was aber die Wirkung dieses Lächelns betrifft: Sie ist verblüffend, nämlich Trost spendend.

Trösten kann man, finde ich, stärker mit einem aus dem Herzen kommenden Lächeln als mit Worten. Worte können Kranke ermüden - das habe ich selbst erfahren -, aber ein Lächeln ist wie eine sanfte Brise, eine Erfrischung, eine Verheißung, ein Streicheln. Und eine Zusicherung: Ich bin hier, ich bin bei dir, ich höre dir zu, bewache deine Atemzüge.

Zum Abschluß noch eine bemerkenswerte Wirkung von Lächeln. Es verschönert. Beobachtet doch einen alten Mann, eine müde Frau, wie sie dasitzen, er auf den Stock gestützt, sie mit Einkaufsbeuteln behangen. Wenn da ein munteres kleines Kind vorbeigeht und jauchzend auf etwas zeigt, was es so ganz unheimlich lustig findet („Mami, guck mal!“), da verschwindet die steife Falte auf der Stirn des alten Mannes, die stumpfen Augen bekommen einen jugendlichen Glanz, die Frau mit den Beuteln lächelt, ihr müdes Gesicht bekommt Farbe, die Lippen sind nicht mehr zusammengekniffen. Die Gesichter spiegeln die Freude, Frische, Unbefangenheit des Kindes wider; jeder wird jünger, glücklicher, schöner. Und sicher effektvoller als ein Besuch im Schönheitssalon, weil es bis in die Seele dringt. Und nicht zuletzt: Es ist billiger.

Können wir jetzt - auch beim Beten - ein bisschen lächeln?

Erzsébet Ghiczy
Wochenpredigt vom 18.04.2024

DAMALS

Damals, vor drei Generationen, im Jahre 1947, waren zwei wichtige Erlebnisse relevant in meiner Frühjugend.

Da hatte ich die erste Klasse in der evangelischen Schule gestartet. Genauer gesagt, war die Schule in dem jetzigen Gemeindehaus, mein Klassenzimmer im Erdgeschoss, genau an der Stelle, wo sich heutzutage der kleine Saal befindet.

Auf dem Klassenfoto sind unser strenger Lehrer, Herr József Lagler, und in seinem Kreis die 28 Schulanfänger zu sehen. Ich bin in der ersten Reihe, der dritte von links.

Erwähnenswert ist einmal die Herkunft der Schulanfänger: Es waren vermutlich alle evangelisch.

Aus Wirtschaftsbürger- und Beamtenfamilien stammende Jungen waren schätzungsweise 15 Kinder. Mindestens acht Kinder kamen vom evangeli-

schen Waisenhaus. Bei dem Anblick der Waisen ist es auch vielleicht ihr elendes Vorleben und auch ewiger Hunger erkennbar. Die barmherzigen Mütter der Schulklasse hatten fast täglich zwei Jausenbrote gepackt, eines für den eigenen Sohn, eines für ein Waisenkind. Ich vermute, dass nach sieben Jahrzehnten nicht mehr viele Mitschüler am Leben sind, aber mit zwei Männern treffe ich mich hin und wieder auch im deutschen Gottesdienst. Károly Brenner sitzt in der ersten Reihe als Vierter von links, und Mihály Bruckner steht in der zweiten Reihe direkt rechts hinter dem Lehrer.

Noch erwähnenswert ist, dass die Kinder die ungarische Sprache gut beherrschten. Die Deutschstunden wurden mit Kriegsende abgeschafft. Die Gesangsstunden leitete der damalige Kirchenorganist, Herr Szentgyörgyi. Diejenigen Kinder, die ihn mit dem „alten“ Namen Aminger angesprochen haben, bekamen manchmal eine leichte Ohrfeige.

Im Jahr 1948 war es allgemein aus mit den kirchlichen Schulen.

Damals, im Jahre 1948, gab es auch ein Ereignis, das auch mich persönlich betraf, obwohl ich erst Mitte der 80-er Jahre Informationen darüber bekommen habe.

Es ist eine seltsame Geschichte, die nur noch

sehr wenige Leute kennen bzw. an die sich wohl nur wenige noch erinnern.

Ein Jahr nach der Vertreibung wurde eine Parlamentsverordnung erlassen. Die Politiker wollten nicht, dass die hiergebliebenen Deutschen sich ihr Leben schnell wieder aufbauten. Der Erlass des Parlaments kam in Form einer Veröffentlichung; in der Verordnung ging es lediglich darum, dass im Sinne von §14 diejenigen ungarischen Staatsbürger, die sich bei der Volkszählung im Jahre 1941 als Deutschsprachige erklärt hatten, unter eine „vermögenswerbliche Beschränkung“ fielen.

Dieses Erwerbsverbot betraf in Sopron ungefähr 400 Leute im Alter von zwei bis 90 Jahren.

Unsere Familie war auch auf der Liste, meine Eltern mit zwei Kleinkindern. Mein zweijähriger kleiner Bruder war seltsamerweise nicht auf der Liste angeführt.

Gott sei Dank konnten wir auch diesen Schlag überleben, obwohl sich kurz danach die Lage weiter verschlechtert hat. Nach der Devise „Nutze deine Kraft, man lebt nur, wenn man schafft!“ haben wir weitergemacht. Dabei hat uns der tiefe Glaube getragen, der für uns immer wieder neu Quelle von Hoffnung und Antrieb gewesen ist.

Ferenc Posch

Mein Bibelwort

Teil 51

„Frieden lasse ich euch, meinen Frieden gebe ich euch. ... Euer Herz erschrecke nicht und fürchte sich nicht.“ (Joh 14,27)

Dieser Text steht in schwer entzifferbarer Tintenschrift auf meiner Konfirmationsurkunde, datiert vom 1. Juni 1952. Die Verse - als höchste Gabe - wur-

den mir von unserem Pfarrer Paul BEYER als Wegweiser mitgegeben.

„Békét adok Noked, az én békémet. Ne nyugtalanodjon a Ti szívetek.“

Auf Deutsch: „Ich gebe Dir Frieden, meinen Frieden gebe ich Dir. Euer Herz soll sich nicht beunruhigen.“

Ja, diese Gabe begleitete mich ganz sicher auch in meinem Leben vor der Konfirmation.

Im Jahre 1940 geborene Kinder durften schon so manches aktiv miterleben in den letzten Kriegsjahren: viele, viele gemeinsame Vaterunser-Gebete im Schutzkeller - mal ungarisch, mal deutsch -

im Freien erlebte Bombenangriffe, dann das Heim als Ruine. Und es ging noch weiter, auch nach dem Krieg: Trauer um die Vertriebenen und die Angst, die drohende Vertreibung selbst zu erleben.

Die Eltern aber - fest mit ihrem evangelischen

Glauben verbunden - sind immer dagewesen für uns.

Aus der geschilderten problematischen Situation ergaben sich auch weitere Schwierigkeiten für ein Kind im Schulalter. Anfangs noch gab es in gut erreichbarer Nähe eine evangelische Schule - in Ordnung. Dann war ein Schulwechsel von Jahr zu Jahr notwendig, um evangelischen Unterricht zu finden. Zum Beispiel war das

kurzzeitig in der evangelischen Lehrerbildung, in den sogenannten PREPA-Klassen möglich. Als sich auch dieses Tor schloss, sind wir den noch aktiven evangelischen Lehrerinnen - zum Beispiel Frau Marta Ziermann - in die verschiedensten Schulen nachgefolgt. Schön langsam ging es zur Konfirmation.

Das Bibelwort, das mich ganz sicher seit meiner Taufe geleitet hat, war auch zu meiner Konfirmation ein Volltreffer. Es sagt und verspricht glaubhaft auch einem 12-jährigen Kind - sogar mit dem geschilderten Vorleben -, dass Gott immer für uns da ist. Und wie wichtig das damals für uns gewesen ist, wusste unser Pfarrer sicher.

Das tiefe Gottvertrauen, das diese Wegweisung in mir erweckt hat, begleitet mein Leben auch seither.

Paula Posch

Interview mit unserem Predigtpraktikanten Fülöp Jávori

Rebekka Pöhlmann (RP): *Lieber Fülöp, hier in Sopron waren wir alle sehr begeistert von Deinem Predigtendienst. Du hast ja nicht nur im ungarischen Gottesdienst gepredigt, sondern auch im deutschen. Was hat Dich zu Deinem Dienst bei uns motiviert?*

Fülöp Jávori (FJ): Ich hatte zwei Motivationen, in Sopron ein Predigtpraktikum zu machen. Die eine

Motivation hängt mit meiner Kindheit zusammen. Ich komme von der anderen Seite Ungarns, aus Nyíregyháza, aber meine Familie wusste immer, dass es in Sopron eine deutschsprachige Gemeinde gibt. Die Lutherische Gemeinde in Nyíregyháza hat, wie die Lutherische Gemeinde in Sopron, nicht nur ungarische Vorfahren. In meiner Heimatstadt gab es vor ein paar Jahren Gottesdienste in slowakischer Sprache. Ich habe diese nicht besucht, aber durch die slowakischsprachigen Lieder und Gebete, die ich in der Familie gelernt habe, und durch das Kennenlernen des Glaubens meiner Großeltern konnte ich die bereichernde Wirkung einer lebendigen Kultur auf den Glauben erfahren. Da ich in der Grundschule Deutsch gelernt habe, sah ich die deutschsprachige Gemeinde in Sopron als einen ganz besonderen Ort, an dem ich etwas von dem Schatz des deutschen Evangeliums in Ungarn erfahren konnte.

Als ich mein Theologiestudium begann, habe ich die deutschsprachige Gemeinde in Sopron nicht vergessen; und als sich die Möglichkeit ergab, ein Praktikum in Sopron zu machen, habe ich mich natürlich hier beworben. Vor zwei Jahren habe ich zwei Semester in Heidelberg studiert und nach meiner Rückkehr von dort habe ich mich noch mehr für die deutschsprachigen Gemeinden in Ungarn interessiert. Als Student verband ich die Begeisterung eines Kindes mit den Erfahrungen, die ich in meinem Leben schon gemacht hatte. Als ich mich auf mein Predigtpraktikum in Sopron vorbereitete, freute ich mich darauf, im Gottesdienst gemeinsam Choräle auf Deutsch zu singen und mit der Gemeinde die biblischen Texte

auf Deutsch zu hören. Das bedeutete mir die Feier des Gottesdienstes in Sopron.

RP: *Erzähl uns doch: Wie kam es, dass du so gut deutsch sprichst?*

FJ: Von meinem Vater, der Kirchenmusiker ist, habe ich einige Lieder auf Deutsch gelernt; zum Beispiel, wenn er mich zur Schule fuhr, haben wir auf dem Weg immer etwas Neues auf Deutsch besprochen. Als ich mich in der Grundschule entscheiden durfte, ob ich Deutsch oder Englisch lernen möchte, habe ich Deutsch gewählt. Danach habe ich auch an dem Evangelischen Gymnasium Deutsch gelernt. - Als Theologe war es mir wichtig, neben Englisch auch Deutsch zu beherrschen, und so verbrachte ich ein Jahr in Heidelberg, wo ich neben den theologischen Veranstaltungen auch philosophische und kirchenmusikalische Veranstaltungen besuchte.

RP: *In deiner Predigt erzähltest du uns kurz von deinem Aufwachsen in deiner Heimatstadt Nyíregyháza. Wie hat Dich das geprägt?*

FJ: Man kann sich selbst nur verstehen, wenn man weiß, woher man kommt. In der Predigt ging es um den guten Hirten. Ich habe so viele Erfahrungen mit diesem biblischen Bild, und ich möchte zwei davon hervorheben. Als meine Mutter mit mir schwanger war, hörte sie immer die Sopranarie über den guten Hirten aus Georg Friedrich Händels „Oratorium Messias“ (HWV 56). Lange Zeit wusste ich nicht, warum ich - nachdem ich in der Bibel über den guten Hirten gelesen hatte - an die Melodie dachte, die Händel

komponiert hat. Als ich diese Predigt schrieb, verstand ich, dass es ein geistliches Vermächtnis meiner Mutter war. Genauso erinnere ich mich immer daran, dass meine Mutter und mein Vater mir viel über die Welt erzählt haben, als die Menschen am Rande von Nyíregyháza noch von der Tierhaltung lebten. Zu den Vorfahren meiner beiden Eltern gehören Menschen, für die die Natur ganz bewusst Leben bedeutete. Aufgrund der Geschichten und des Werks von Händel vergleiche ich Gott auch mit dem guten Hirten. Deshalb kann mich dieser Text so tief ansprechen.

RP: *Zum Schluss noch die Frage: Hat sich für Dich etwas verändert durch das Praktikum?*

FJ: Musik gehört zu meiner Spiritualität, daher war ich sehr dankbar für die Gelegenheit, gemeinsam die lutherischen Choräle zu singen. Es war mir eine Freude, durch das Singen in das Leben, die Geschichte und nicht zuletzt den Glauben der Gemeinde einbezogen zu werden. Ich war begeistert von der Liebe, mit der ich empfangen wurde, und den freundlichen Worten der Gemeindemitglieder nach dem Gottesdienst, die mich ermutigten. Die Erfahrung des gemeinsamen Singens und die mir zugesprochenen Worte werden mir noch lange in Erinnerung bleiben.

RP: *Vielen herzlichen Dank für Deine Bereitschaft für dieses Interview und Gottes reichen Segen für Deinen weiteren Weg!*

Das Gespräch führte Pfarrerin Rebekka Pöhlmann.

In der nächsten Ausgabe finden Sie die bei uns gehaltene Predigt vom 14. April von Fülöp Jávori.

Meinungsecke

Richard von Fuchs präsentiert seine Sicht: Kirchenkaffee

(Bild von cromaconceptvisual auf Pixabay)

Als Kinder haben wir uns nie Gedanken darüber gemacht, woher unser Essen und unsere Kleidung

kommen. Ich erinnere mich an den Tag, an dem mir plötzlich klar wurde, dass unsere Väter jeden Tag das Haus verließen, um zu arbeiten, um unseren Lebensunterhalt zu bezahlen.

Frau X und Frau Y haben unser Kirchencafé ermöglicht, und zwar nicht nur dadurch, dass sie uns bedienen wie Familienbesuche, sondern auch dadurch, dass sie die Kuchen und Kekse aus eigener Tasche bezahlen.

Da wir keine Kinder mehr sind, ist es an der Zeit, die Arbeit und die Kosten zu teilen. Die meisten von uns backen regelmäßig etwas und in anderen Kirchen werden die Snacks komplett gespendet. Diejenigen unter uns, die nicht in der Lage sind, zu backen, können einfach etwas aus einem Geschäft mitbringen. - Einige Kirchen haben eine Liste, auf der die Mitglieder sich eintragen und angeben, was sie mitbringen werden.

Es stimmt, dass die Anzahl der Leute, die kommen, nicht festgelegt ist, aber wir können die Reste mit nach Hause nehmen. In einigen Kirchen zahlen die Mitglieder eine kleine Gebühr für ihre Snacks, was der Kirche hilft.

Wir sollten auch Verantwortung für das gemeinsame Aufräumen übernehmen, so wie wir es zu Hause tun.

Da sich nur wenige von uns einen dreimonati-

gen Urlaub leisten können, schlage ich vor, dass wir uns das ganze Jahr hindurch über zum Kirchencafé treffen, so wie wir das ganze Jahr über Gottesdienste besuchen. Wir können uns bei jeder Kaffeestunde in eine Liste eintragen, um sicherzugehen, dass es beim nächsten Treffen eine Gruppe gibt, die dafür sorgt, dass es funktioniert, und die Liste bei unserer Pfarrerin hinterlegen.

Richard von Fuchs

Liebe und gern gesehene Gäste aus Bayern

Begegnungen sind vorwiegend Bereicherungen. Das durften wir am 17. Juni und am 15. Juli wieder erfahren. Unser früherer Pfarrer und Sämman, Holger Manke, hat seinen Dienst insofern erweitert, als dass er versucht, Raum und Zeit zu überbrücken und so bringt er uns seine Dienstgefährten näher und näher. Partnerschaft im Sinne der Brüderschaft, grenzenüberwindend!

Rebekka Pöhlmann hat ihre Landsleute warmen Herzens mit dem Gruß der Lutheraner in Ungarn

„Erős vár a mi Istenünk!” (Ein feste Burg ist unser Gott!) begrüßt. Das Dekanat Schwabach war zahlreich vertreten. Es war segensreich, zusammen zu singen und Luthers Morgengebet und das Vaterunser zu beten. Im Gemeindesaal stellten uns die Gäste viele Fragen und es war gut, die Offenheit und Neugier zu erfahren, denn diese Gespräche basieren auf persönlicher Erfahrung und sind daher authentisch. Für die Gastfreundschaft bedankten sich die Gäste sowie ihre Organisatorin, Dekanin Berthild Sachs, mit einer Spende für die Jugendarbeit, wofür wir dankbar sind.

Auf seinem Weg nach Budapest machte auch das Dekanat Rügheim einen Zwischenstopp in Sopron. Dekanin Anne Salzbrenner ist vielen von uns bekannt, denn wir sind ihr in Ebern bei der Einführung von Holger bereits begegnet. Sie ist begeistert nach Sopron gekommen, weil sie schon als Kind mit ihren Eltern in Sopron war! Die Welt ist klein! Diesmal hielt Rebekka eine Abendandacht mit Luthers Abendgebet und einigen schönen Liedern, die in unserer Kirche auch a capella wohl klangen. Im großen Gemeindesaal bildeten wir dann einen Kreis. Sowohl Gäste als auch Gastgeber stellten sich vor, lernten sich gegenseitig näher kennen, stellten Fragen und kamen ins Gespräch. Man kann nicht dankbar genug für solche Begegnungen

sein! Jung und Alt, nicht distanziert, sondern offen aufeinander ausgerichtet, was will man mehr? Gelebte Gemeinschaft auf Anhieb. Darüber freuen wir uns, diese Freude stärkt uns und dafür sind wir mehrfach

dankbar.

Isten hozott! Gott hat euch zu uns geführt! Ihr seid immer herzlich willkommen!

Katalin Hirschler

Notizen

- Am 9. Mai bekam unsere Gemeinde Besuch von einer Abordnung der Eberner Gemeinde, deren Pfarrer Holger Manke die Wochenpredigt hielt. Wir haben uns sehr über dieses - wenn auch kurze - bayrisch-ungarische Treffen gefreut, an dem auch zahlreiche Jugendliche aus beiden Gemeinden teilnahmen.

- Am 18. Juli unternahm die Gemeinde Feldbach – Gleisdorf in der Oststeiermark einen spontanen Sommerausflug zu uns. Die Gruppe um Pfarrerin

Silvia Kamanova war zuerst in unserem evangelischen Museum und fand sich danach in unserer Kirche ein, um nicht nur Geschichtliches von unserer Gemeinde zu erfahren, dabei war auch Platz für angeregten Austausch.

- Am 4. August wurde der ungarische Pfarrer András Pelikán aus unserer Gemeinde verabschiedet und hat kurz darauf seinen Dienst in seiner neuen Gemeinde in Budapest begonnen. Wir wünschen ihm und seiner Familie hierfür Gottes reichen Segen.

Veranstaltungshinweise

- Am 15. September um 9.00 Uhr wird es einen gemeinsamen Gottesdienst mit Superintendent Robert Jonischkeit geben. Als Superintendent ist er für die kirchlichen Belange des ganzen Burgenlandes zuständig und es ist eine besondere Ehre, dass er sich die Zeit nimmt und zu uns kommt!

- Am 4. Oktober um 17.00 Uhr wird es einen

Liederabend mit Erich Baader und Pianistin Erika Halmos geben. Bei diesem Abend werden nicht nur deutsche und ungarische Volkslieder erklingen, sondern es wird auch aus dem klassischen Lied-Repertoire gesungen.

Herzliche Einladung zu allen Veranstaltungen und Gottesdiensten!

#aufgetischt: digital, 1x pro Monat, immer am zweiten Donnerstag, ab 20 Uhr und zu einem aktuellen Thema.

Ins Gespräch kommen mit Ihnen und Euch: entspannt, engagiert und kompetent unterstützt.
Initiiert von den Landesverbänden Baden, Württemberg, Bayern und Hessen des Evangelischen Bundes.

Nachdenk- und Gesprächshappen bieten wir an: verschieden vorbereitet, bunt gemischt, appetitlich angerichtet - und zugleich offen und mit Platz für eigene Beiträge und Gedanken. Am Ende werden alle satt - oder haben erst richtig Appetit bekommen durchs Diskutieren.

Das ganze ist gedacht als eine Art digitaler Dämmerstoppchen - machen Sie es sich also gemütlich auf Couch oder Schreibtischstuhl und nehmen Sie sich etwas zu Trinken oder zum Knabbern zur Hand.

Der Einwahllink zu allen Veranstaltungen lautet:
<https://t1p.de/EvBund-aufgetischt> Kenncode: 464227

#aufgetischt

die nächsten Gespräche:

19. September 2024
17. Oktober 2024
14. November 2024

16. Januar 2025
13. Februar 2025
20. März 2025

Nachdenk- und Gesprächshappen aus Theologie - Leben - Ökumene

#aufgetischt

Die Welt ist ein Riesenpuzzle

Gnade sei mit euch und Friede von Gott, unserem Vater, und unserem Herrn Jesus Christus. Amen.

Liebe Gemeinde,
ich habe ein Geständnis zu machen: Ich bin keine

Puzzlerin, dafür bin ich zu ungeduldig. Ich habe auch gar nicht darüber nachgedacht, dass das eine Möglichkeit ist für Erwachsene. Puzzeln? Außerdem - sich einfach hinzusetzen und ein Puzzle zu machen. Ist das nicht ein bisschen Zeitverschwendung? Ich könnte ja etwas machen, was „sinnvoll“ ist: die Spülmaschine ausräumen oder ein interessantes Buch lesen oder, oder, oder.

Aber dann wurde ich hellhörig, als letztens eine gute Freundin mir erzählte, dass sie das Puzzeln angefangen hat. Ok, während Corona machte das ja auch irgendwie Sinn, da hatten Menschen mehr Zeit, da hatte sie es angefangen, aber jetzt?

Hätten Sie gedacht, dass Puzzeln ein Krisen-Hobby ist? Es ist nicht das erste Mal, dass das stille Hobby während Krisen-Zeiten ein Comeback gefeiert hat. Als in den USA die Weltwirtschaftskrise hereinbrach, verloren viele Amerikaner ihre Jobs. Plötzlich gab es sehr viel Zeit und kein Geld. Puzzeln wurde zur günstigen Freizeitbeschäftigung.

Foto von Hans-Peter Gauster auf Unsplash

Aber für meine Freundin war es eben nicht nur ein Mittel, irgendwie Zeit tot zu schlagen:

Menschen möchten ein ganzes Bild sehen. Warum sonst würden sie Puzzles mit 1000 Teilen kaufen. Schritt für Schritt ergibt das Bild Sinn. Es wird zu einer Landschaftsaufnahme, einem Pony, einem Kätzchen, was auch immer. Das Bild entsteht und wir erfühlen und ertasten die Kanten und Ecken und Ausbuchtungen eines jeden Teiles und versuchen, den richtigen

Ort zu finden für das jeweilige Puzzleteilchen.

Ich lese den Predigttext aus dem 1. Korintherbrief, aus dem 12. Kapitel (Verse 4-11):

„Es sind verschiedene Gaben; aber es ist ein Geist. Und es sind verschiedene Ämter; aber es ist ein Herr. Und es sind verschiedene Kräfte; aber es ist ein Gott, der da wirkt, alles in allen. Durch einen jeden offenbart sich der Geist zum Nutzen aller.

Dem einen wird durch den Geist ein Wort der Weisheit gegeben; dem andern ein Wort der Erkenntnis durch denselben Geist; einem andern Glauben, in demselben Geist; einem andern die Gabe, gesund zu machen, in dem einen Geist; einem andern die Kraft, Wunder zu tun; einem andern prophetische Rede; einem andern die Gabe, die Geister zu unterscheiden; einem andern mancherlei Zungenrede; einem andern die Gabe, sie auszulegen. Dies alles aber wirkt derselbe eine Geist, der einem jeden das Seine zuteilt, wie er will.“

Paulus findet in diesem Brief an seine korinthische Gemeinde klare Worte: Seht das große Ganze!

Ihr seid eine Gemeinde Jesu Christi!

Eure Gaben und Begabungen sind euch von Gott geschenkt, um zum Wohl der Gemeinde zu wirken, um zum Wohl des großen Ganzen zu wirken.

Der eine kann das, die andere das!

Tretet nicht in Konkurrenz zueinander, glaubt doch nicht, das eine sei wertvoller als das andere. Geht keine Sonderwege, hebt nicht ab! Spaltet nicht die Gemeinde!

Wenn Paulus das Miteinander in der korinthischen Gemeinde so anmahnen muss, dann ist ihm zuvor berichtet worden, dass in Korinth genau diese Gefahr besteht. Beziehungsweise dass das Aufspalten, Sich-Absetzen, Sonderwege-Gehen schon begonnen hat.

Das ist „menschlich“! Wir alle kennen das aus unterschiedlichsten Gremien, Vereinen, Familien.

Und auch aus der Kirche. Katholisch - orthodox - evangelisch. Evangelisch-charismatisch; evangelisch-evangelikal; evangelisch-freikirchlich; evangelisch-volkskirchlich, evangelisch-

Der eine fühlt sich besser und wichtiger als der andere. Nein, wir sind die guten, nicht die anderen!

Da will sich plötzlich nichts ineinanderfügen, kein Bild vom Großen und Ganzen entsteht und zeigt

sich, im Gegenteil: Die Ecken und Kanten des Anderen und der Anderen sind untragbar, nervtötend, unhaltbar!

Bei einem Puzzle mit tausend Teilen fällt es erstmal schwer, das große Ganze zu sehen. Bei manchen Teilen sehen wir auch überhaupt nicht, welche Farben sie mitbringen, sie sind verdreht, die farbige, leuchtende Seite zeigt nach unten. Was sie wohl mitbringen an Gaben, Fähigkeiten, Möglichkeiten? Wer könnte ihnen helfen, ihre eigenen Fähigkeiten zu entdecken?

Manchmal ist unsere menschliche Welt wirklich chaotisch; da wirkt es, als würden wir wie vor einem Chaos an Puzzleteilchen sitzen. Da wirkt die Welt oder auch das eigene Leben wie ein Wirrwarr – wo anfangen?

Wie gut, dass wir die Welt eben nicht ordnen müssen. In unser menschliches Chaos greift Gott immer wieder mit seinem Heiligen Geist ein.

Die Kirchengeschichte ist keine Erfolgsgeschichte: Hexenverbrennungen, Kreuzzüge, das Ausschließen von anderen, alles dabei. Da ist die korinthische Gemeinde noch putzig daneben. Und doch.

Und doch: Gott greift immer wieder ein und das Bild wird sichtbar, vielleicht nur für einen kurzen Augenblick. Dann zerfällt das Bild wieder.

Und doch sendet er immer wieder den Heiligen Geist, um unsere Herzen zu öffnen, um Menschen in Bewegung zu setzen.

Die Welt ist ein Riesenpuzzle. Und jeder Mensch trägt an seinem Platz dazu bei, dass das Ganze sich zu einem vollkommenen Bild zusammenfügt. Gott als Schöpfer hat seine Freude daran, die Menschen, die Tiere, die ganze Natur zusammenzupuzzeln. Und den Himmel dazu. Jedes der Teilchen hat seinen Ort. Denn nur so kann das Bild vollständig werden. Wenn es dich nicht gäbe, würde der Welt also etwas Wesentliches fehlen. Vielleicht sogar ein Stück vom Himmel!

Jeder Mensch hat auf dieser Erde seinen Platz. Jedes Teilchen im Puzzle gibt einem kleinen Gefüge drumherum Halt. Und genauso ist es auch mit uns Menschen. Wir sind vielleicht keine Einsteins und auch keine Mutter Theresa. Aber da, an dem Ort, wo man steht, da hat man eine Funktion und gibt anderen wiederum Halt. Und die anderen um einen herum tun das Gleiche für einen selbst. Jeder Mensch lebt

in einem riesigen Gefüge wie in einem Spinnennetz. Und deshalb muss es auch gar nicht sein, dass man Großes und Bedeutendes tut. Es reicht, seinen kleinen Bereich auszufüllen. Das allerdings erspart Gott uns nicht, und das erwartet er auch von uns! Denn genauso, wie ein Puzzleteilchen im Gefüge des Ganzen nur hält, wenn es ein eigenes Profil mit Ecken und Kanten hat, genauso ist es auch mit den Menschen.

Foto von Jametlene Reskp auf Unsplash

Deshalb sollten wir immer mit offenen Augen und wachen Sinnen durch die Welt gehen. Jedes Alter hat seine eigenen Aufgaben. Jeder Mensch ist einzigartig an der Stelle, wo er steht. Und wenn einer fehlt, dann hinterlässt er eine Lücke. Amen.

Gebet:

Ewiger Vater, du bist nicht ein Gott der Unordnung, sondern des Friedens.

Du kennst uns und unsere Eitelkeiten und Ängste sehr gut.

Und du bist barmherzig und liebst deine Schöpfung und uns, wie ein Vater seine Kinder liebt.

Mach unsere Herzen mutig und kräftig, auf deinen Sohn zu vertrauen, gegen alle Weisheit der Welt. Amen.

*Rebekka Pöhlmann
Predigt vom Pfingstmontag 2024*

Engedjétek hozzám jönni...

A Szeretet útján – napközi hittantábor

Boldog a szívünk a július első hetében átélt minden élményért, találkozásért. Hálásak vagyunk a tábor imádságban hordozásáért, a felajánlásokért, a jelenlétéért. A reggeleket közös étkezéssel kezdtük. Öröm volt látni, ahogyan megtelt a gyülekezeti ház előtti füves tér gyerekekkel. Köszönjük Kovácsné Tóth Annának, hogy nap mint nap gondoskodott a finom étkekről. Délelőttönként egy-egy bibliai történet, példázat segített nekünk megérteni Isten szeretetének mélységeit. Reméljük, hogy az üzenetek még közelebb kerültek a gyerekek szívéhez az érdekes szemléltetések, történetek által. Csodálatos volt hallgatni, ahogyan közösen zengték a megtanult bibliai igét, aranymondásokat. Az első nap délutánján Jankóné Komornoki Karolina, Julcsi és Ilka vezették be a gyerekeket a horgolás rejtelseibe. Gyönyörű házi áldás képek is készültek Ági néni jóvoltából a kisteremben. Hétfő és kedd délután mozgalmas és érdekes játékokban volt része a társaságnak a fiatal segítőknek (Luca, Orsi, Ilka, Eszti, Attila) vezetésével. A délutáni áhítatokat kedves és tanulságos bábjelenetek színesítették. Köszönjük a közreműködést Zsuzsa néni, Márta néni, Krisztina, illetve Cséry Ági néni bábcsoportjának. A napzárókon igei üzenettel Sztrókey Edit szolgált.

A szerdai kirándulásunk létrejöttéért hatalmas köszönetet mondunk Fersch Attilának, aki nagy szeretettel fogadta csapatunkat. Általa sok érdekességet láttunk és hallottunk a Fertő-Hansági Nemzeti Parkban túrázva. Reggel még a Sarródi Művész tábor programjába is beleszórtunk (házikó festése).

Megható és különleges élményben volt részünk csütörtök délelőtt: fiataljaink együtt beszélgettek és alkottak a Fabricius Szeretetotthon lakóival. Köszönjük Hubert Katalin munkatárs szervezését, kedvességét. A délutánt gyülekezeti tagunk, Molnár Siegfried által felajánlott kertjükben töltöttük, ahol Magyar Balázs és Zsombor íjászokodott a gyerekekkel, számháborúztunk, kidobóztunk. Örültünk, hogy az aznapi napzáró áhítatot német lelkészünk, Rebekka Pöhlmann tartotta, egy kisbárányt is segítségül hívva.

Ebédre a Jégverem Fogadóba vártak minket, köszönjük a szíves fogadtatást, kedves kiszolgálást, gyerekarát légkört.

Utolsó napon az év útmutatói igéje került középpontba: Minden dolgotok szeretetben menjen végbe. (1Kor 16,14) Az aznapi kézműveskedésen szebbnél szebb, aprólékosan kidolgozott ígéslapok készültek. Köszönjük a póló és vászontáska díszítésének, festésének élményét! Gyönyörű alkotások készültek Csoboth Judit segítségével.

A hét lezárásaként közös gyerek-istentiszteleten adtunk hálát. Köszönjük Pelikán András lelkész szolgálatát.

Hálatelt szívvel vagyunk, hogy napról napra egyre mélyebben feltárult előttünk, milyen Isten szeretete. Megismerhettük, átélhettük és továbbadhatjuk.

A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfelejt, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. (1Kor 13,4-8)

Cséry Ágnes, Csoboth Judit, Kovácsné Tóth Anna, Sztrókey Edit, Őri Katalin

Kapitábor – ifjúsági napok Rábca kapiban

„Erősödjetek meg az Úrban és az Ő hatalmas erejében.” (Efezus 6,10)

Sokszor mondják: „Erősödj!” „Szedd össze magad!” „...erre még rá kellene gyúrni egy kicsit!” De hogyan és honnan vegyünk erőt? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ közel húsz fiatallal a Kapitáborban. A legrövidebb és leghelyesebb választ ki is mondtuk már az első délutánon: Istentől kapjuk az erőt, Ő erő-

sít meg. A tábor délelőttjein és estéin pedig bővebben is kibontottuk, hogyan is történhet ez meg a személyes életünkben. Mert Istentől megkapjuk az eszközöket is az erősödéshöz. Úgy, mint a szervezetünk a vitaminokat. Mi a táborban a B vitamint vettük magunkhoz: B1 vitamin – Bibliaolvasás, B2 vitamin – Be-

szélgetés Istennel, B3 vitamin – Barátok, B4 vitamin – Bűnvallás, B5 vitamin – Bizonyágtétel.

Néhány gondolatot szeretnénk megosztani ezekről a vitaminokról a kedves Olvasóval is.

B1 vitamin: Bibliaolvasás. Szükségünk van a vitaminokra, hogy egy-egy megbetegedést megelőzzünk, vagy éppen a gyengeségből megerősödjünk. Isten szava, a Biblia megszámlálhatatlanul sok drága üzenetet kínál nekünk. Drága kincseket, amelyeket megtalálhatunk, elfogadhatunk. Nagyon jó volt látni, ahogyan a fiatalok elindultak a tábor területén, és az elrejtett igéket megkeresték. Mindegyikőjük számára ott volt egy-egy személyes, bátorító, megerősítő üzenet. „Ha mások megfélelkeznek is, én nem feledkezem meg rólad! Íme, tenyerembe véstelek be.” (Ézsaiás 49,15–16) „Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék?” (Zsoltárok 27,1) „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jeremiás 29,11) Ahhoz, hogy megtaláljanak minket az igék, időt kell szánnunk a Bibliaolvasásra. Be kell venni a vitamint. Hallottunk egy történetet, melyben egy hajó süllyedőben volt. A legénység egy tagja elordította magát: „Mindenkire a fedélzetre! A hajó süllyed!” A konyhába is bekiabált, de a szakács nagy lelki nyugalommal még sütötte a húst és ezt mondta: „Először a kötelességemet kell tennem.” – és tovább készítette az ételt. Aztán... a szakács az ételével együtt elsüllyedt. Úgy gondolta, nem aktuális számára a menekülés, így azonban elveszett. Vannak, akik azért nem veszik kezükbe a Szentírást, mert kellemetlen számukra. Kellemetlen, mert mint egy készülék használati utasítása rámutat a hibára. A használati utasításban azonban ott van a hiba elhárításának a módja is. Ehhez tovább kell olvasni, foglalkozni kell vele. A Bibliában Isten rámutat a sötét, romlott állapotunkra, de ott van a megoldás is: Jézus.

Ajánlottunk egy nagyszerű Biblia-alkalmazást

(YouVersion), amelyet a fiatalok talán közelebb érezhetnek magukhoz: telefonra letölthető, jegyzetek írhatóak az igékhez, felfedezhetőek kihívások, tervek, naponta bátorító igék érkezhettek, igésképek készíthetőek és megoszthatóak.

B2 vitamin: Beszélgetés Istennel. Ezékiás királyról hallottunk, aki miután az ellenség fenyegetését tartalmazó levelet elolvasta, azonnal az Úr elé vitte azt. Így olvassuk: „Ezékiás átvette a levelet, a követek kezéből és elolvasta. Majd fölment az Úr házába, és kiterítette azt Ezékiás az Úr előtt. És imádkozott Ezékiás az Úrhoz.” (Ézsaiás 37,14–15) Mindannyiunk számára útmutatás a király tette. Bármivel nézzünk szembe, vagy érjen minket váratlan esemény, keressük fel az Urat, terítsük ki Neki, beszéljük meg Vele a dolgainkat. Erőt kapunk. Nem eltékozolt idő, amikor az Úr házába megyünk vagy elcsendesedünk imádságban.

B3 vitamin: Barátság. A barátok nagy hatással lehetnek az életünkre. Hasonlóvá válunk egymáshoz, át vesszük egymás szokásait, szavait. Egy érdekes kísérlet segítségével átgondoltuk, mennyire nem mindegy, hogy milyen társaság számára adjuk oda magunkat. Sokszor azt gondoljuk, távol tudunk maradni a társaságunk rossz szokásaitól, de előbb utóbb belénk ivódik. Láttuk a példát: Víz és tészta, tiszta elegyet alkott, de elég volt csak egy-két csepp színes (piros) festék, máris átítatódott vele minden. Hallottuk az örömhírt is: „Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérek-

ké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú.” (Ézsaiás 1,18) Aki Jézust elfogadja barátjának, megtisztul, és általa a közössége is megismerheti az Úr Jézust.

Jézus a tanítványait barátainak nevezi, korábban pedig azt olvassuk, hogy nem jó az embernek egyedül lenni. Miért olyan fontosak a barátságok? Megtartják egymást a barátok. Egy gyufaszál könnyen szétreped, kettőt kicsivel nehezebben, de szét lehet törni, 3-4 már szilárdabb együtt, de egy náluk erősebb mégis széttörheti őket. De Jézussal együtt olyan, mintha a gyufaszálak közé egy erős szeget is tennénk, egymáshoz kötöznénk, és nincs, ami szétszakíthatná, eltörhetné az önmagukban gyenge szálakat. A jó barát jó ellenőr is, figyel és figyelmeztet.

Nagyon jó élmény volt arról beszélni a fiatalokkal, hogy jövőre kiket hívnának meg a barátaik, osztálytársaik közül a Kapitáborba. Reméljük, az elhangzó meghívások után még többen lehetünk majd együtt a táborban.

B4 vitamin: Bűnvallás. Érdekes volt rádöbbedni arra, hogy amikor gyerekek, igazán kicsik voltunk, a szüleink szájáról mennyiszor elhangzott: „Ezért most kérj bocsánatot!” Nem megy magától a bocsánatkérés, tanítani kell, felhívni rá a figyelmet. Talán azért, mert nehéz. Nehéz az én-központúságunkat hátrahagyni, megalázkodni, bevallani. A bűneink terhek, titkolni való dolgok, úgy gondoljuk, csak rontana a kapcsolatainkon, ezért nem valljuk be. Azt hisszük, ilyenkor jobb távol maradni a szüleinktől, barátainktól, Istentől. Ebben pedig teljesen elgyengülhetünk: *„Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben.”* – írja Dávid a 32. zsoltárban. De folytatás is van: *„Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhátároltam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. Körülveszel a*

szabadulás örömével.”

B5 vitamin: Bizonyágtétel. Miért jó elmondani másoknak is azt, amit megtapasztalunk Jézusról a személyes életünkben? Mert tanúskodni jó! Hírt adni jó az örömhírről! Általa erősödik a személyes hitem is. Persze, nem mindig és nem mindenhol könnyű. Bátorítson Jézus szava: *„Aki titeket hallgat, engem hallgat.”* Ő a Lényeg!

Hála van a szívünkben, mert sokat kaptunk. Átéltük, mennyire igaz az egyik énekünk szövege: *„Hol Te vagy, Úr Jézus, nincs hiány többé...”* Valóban nem volt semmiben sem hiányunk: Kriskó Ádámtól és családjától minden nap ízletes tejtermékeket kaptunk az asztalunkra. Gyönyörű és izgalmas vidéket fedezhettünk fel Vajda Julka táborozónk jóvoltából, aki egy szuper tájfutó versenyt rendezett a számunkra. A Magyar család fiataljai ismét megörvendeztettek minket jelenlétükkel és íjásztudásukkal. Lázár Anikó vezetésével dicsérhettük közös énekekkel az Urat. Sztrókay Edit, Tóth Károly és Őri Katalin lelki táplálékkal erősített minket. Baráth Magdus nagy szeretettel foglalkozott a táborozókkal, szombaton fontos üzenetet átadó jelenettel ajándékozták meg a szülőket. Baráth Mónika nagyon jó hangulatú „biológia órákat” tartott nekünk a vitaminokról és a tápanyagokról. Az esti csendsétában lehetőségünk volt megállásra, visszatekintésre, Jézussal való találkozásban átélni az elcsendesedést és a megnyugvást. A röplabdázások alkalmával testünk is erősödött. Hálásak vagyunk a pénteki délutánért, amikor ellátogattunk a lébényi evangélikus templomba és a Szent Jakab-templomba, gyönyörű tölgyerdőben sétáltunk, és finomat vacsoráztunk a szabad ég alatt.

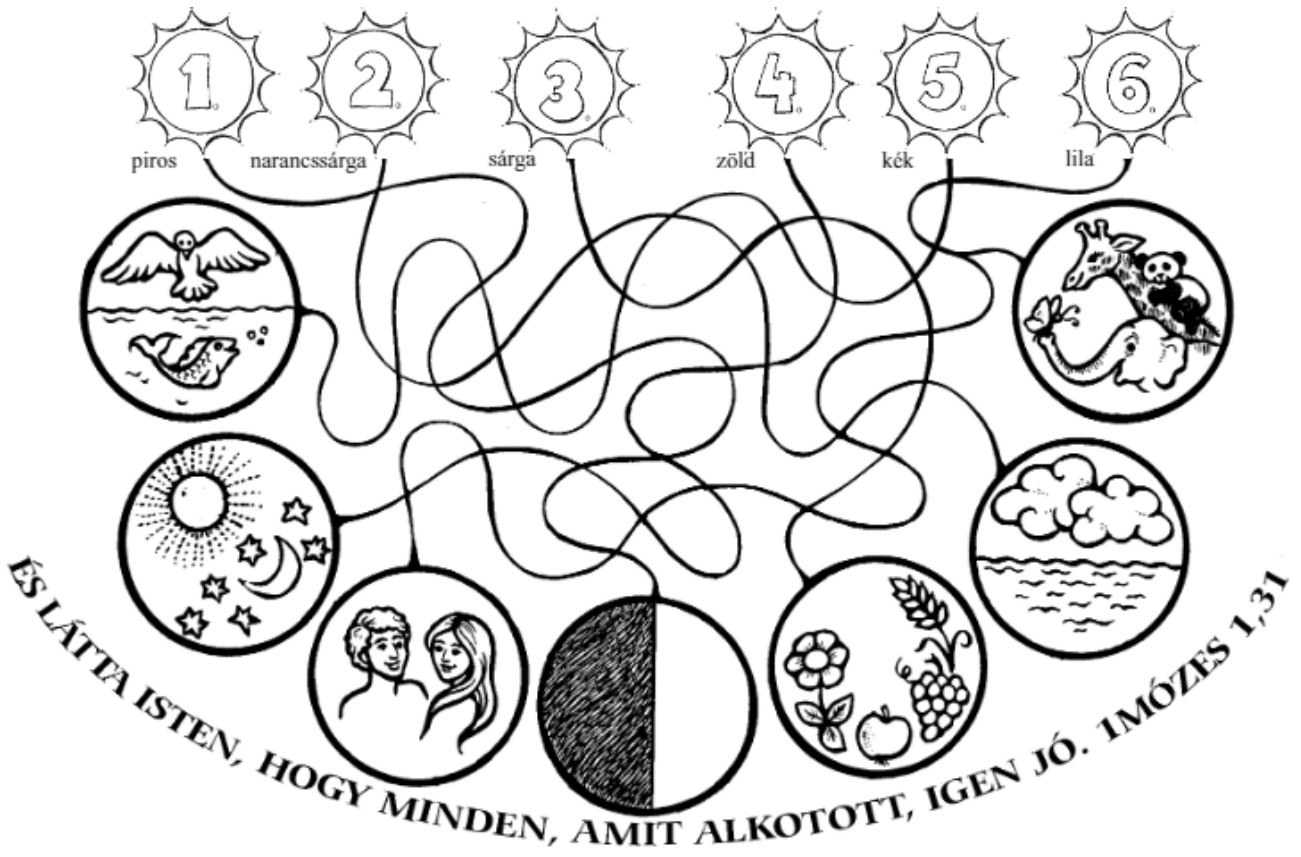
További áldott erősödést!

Őri Katalin

Kösd össze a teremtés napjának a számát a teremtménnyel!

Majd színezd ki a képeket!

Aldott iskolakezdet

Ne feledd! Mindenki másban jó.
A hal nagyszerű úszó, de nem tud fára mászni.
A leopárd remekül fut, egészen mászik, de nem tud repülni.
Neked sem megy majd minden egyformán jól,
de mindig higgy magadban!
Ki fognak bontakozni a te legjobb képességeid,
ha szorgalmas vagy.
Tudom, hogy nem könnyű. *istenre* mindig számíthat sz.

*Isten
segítsen!*

Összeállította: Kovácsné Tóth Anna

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

Felnőtt alkalmaink

istentisztelet: minden vasárnap és egyházi ünnepen, 8 és 10 órákor a templomban

A hónap utolsó vasárnapján és nagyünnepeken áldozati gyűjtéssel.

A 8 órás istentisztelet a hónap 1. vasárnapján úrvacsorás.

A 10 órás istentisztelet minden vasárnap csatlakozóan úrvacsorás, a hónap 1. vasárnapján: „Tízórai” – lelki táplálék mindannyiunknak, új zenés, úrvacsorás istentisztelet, a hónap 2. vasárnapján: személyes igei áldással, a hónap 3. vasárnapján: úrvacsorás istentisztelet.

További helyszínek:

kórházkápolna: a hónap 1. vasárnapján 16 órákor

Balf – templom: minden vasárnap 15 órákor (a hónap 3. vasárnapján és nagyünnepek első napján úrvacsorás)

Fertőszentmiklós – református imaház

(Petőfi u. 62.): a hónap 2. és 4. vasárnapján 16 órákor, nagyünnepek első napján 16.15-kor úrvacsorás

bibliaóra: minden szerdán, 18 órákor a klubszobában

Egyórás közösségi alkalom bibliaolvasással, magyarázattal, beszélgetéssel, énekkel, imádsággal. A következő hónapokban János evangéliumát tanulmányozzuk. Mindenkit szeretettel várunk, bármelyik

korosztályból, aki szívesen elmélyedne a Biblia üzenetében, megosztaná érzéseit, gondolatait, közösségre vágyik.

Az első őszi alkalom: szeptember 4.

imaóra: havonta két szerdán, 19 órákor a klubszobában

Jézus ígéretében bízva gyűlünk össze: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértetek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Mt 18,19–20) Szeretettel hívjuk és várjuk a Testvéreket, hogy együtt gyakoroljuk a közbenjáró imádság szolgálatát, és megtapasztalhatjuk a közösségi imádkozás erejét a gyülekezetben és személyes életünkben is.

nőslénykör (férfi beszélgetőkör): a hónap 2. hétfőjén, 20 órákor a klubszobában

Húszas, harmincas, negyvenes éveikben járó nők férfiak, zömmel családapák gyűlnek össze havonta, hogy beszélgessenek házasságról, munkáról, Istenről, apai szerepről, közösségekről. Változó, hogy egy-egy bibliai történet, az élet nagy kérdéseinek valamelyike vagy hétköznapi tapasztalatunk kerül az alkalom középpontjába, de a mi véleményünk mellett mindig megszólal Isten üzenete. Szeretettel várjuk a régi és az új résztvevőket!

Tervezett őszi dátumok: október 14., november 11.

Gyerek- és ifjúsági alkalmaink

gyerek-istentisztelet, mocorgó foglalkozással: minden vasárnap, 9 órákor a nagyteremben

Csecsemőkortól 12 éves korig hívjuk a gyerekeket, szüleiket és testvéreiket erre az istentiszteletre az év minden vasárnapján (kivéve a nagyünnepeket és a karácsonyi szünetet). Az énekek, az igehirdetés és minden más egyaránt szól a gyerekekhez és a szülőkhöz is. A tanév során az igehirdetés előtt a legkisebbek egy hitoktatóval és saját kísérőikkel a kötetlenebb „mocorgó” foglalkozásra indulhatnak.

gyerek-istentiszteleti teaház: a hónap 2. vasárnapján, a gyerek-istentisztelet után a kisteremben

Szeretettel hívjuk a gyermekeket és a szülőket beszélgetésre, együtt töltött közös időre a gyerek-

istentisztelethez kapcsolódóan tea, kávé és sütemény mellé! Szívesen fogadunk sütemény- és gyümölcsfelajánlásokat. Várjuk azok jelentkezését is, akik szívesen segítenek egy-egy alkalom előkészítésében!

Tervezett dátumok: szeptember 8. és október 13.

magyar konfirmációi csoport: minden szerdán, 15 és 16 órákor a kisteremben

Szeretettel hívjuk a 7. évfolyamos vagy nagyobb fiatalokat a különleges konfirmációi évre. *Tájékoztató fiataloknak és szülőknél: szeptember 8-án, vasárnap, a 10 órákor kezdődő istentisztelet után. Az első alkalom: szeptember 11.*

ifi-Jugendgruppe: péntekenként 18 órákor az ifiteremben (Templom u. 12.)

13 – 18 éves fiataloknak.

bábcsoport: a hónap 3. szombatján, 10 órakor a klubszobában

„Az amatőr bábjátás komplex készség-, képesség- és személyiségfejlesztő, kreativitást és innovatív gondolkodást serkentő hatású. Építi a közösségi életet, az élő kapcsolatokat. Lehetőséget ad, hogy érzéseiket, problémáikat megfogalmazzák és kimondják, feloldják a bábok által.” (Gyermeknevelés Tudományos Folyóirat, 2023. 10. évf. 1.sz.)

Szeretettel várjuk az iskoláskorú gyerekeket a hónap 3. szombat délelőttjén 10 órától 12 óráig a gyülekezeti házba. Bábokat készítünk, játszunk velük és bábelőadásra készülünk.

Tervezett őszi dátumok: szeptember 28. és október 19.

FiFi (fiatal ifi): havonta egyszer, szombaton 9.30-kor a klubszobában

Szeretettel várjuk az iskoláskorú gyerekeket a hónap adott szombat délelőttjén 9.30-tól 11.30-ig a gyülekezeti házba. Az együttléteinket egy-egy bibliai történet köré építjük fel, amelyről együtt beszélgetünk, gondolkodunk, játszunk és kézműveskedünk.

baba-mama kör: a hónap 1. és 3. szerdáján, 10 órakor a klubszobában

Édesanyák és kisgyerekeik alkalmi beszélgetéssel egy-egy téma kapcsán, énekléssel, bibliai történetekkel, bábozással, teázással, sütizéssel, játékkal és nevetéssel. Szívesen várjuk az érdeklődést is ezen a címen: bmksopron@gmail.com

Tervezett őszi dátumok: október 2., 16. és november 6.

Deutschsprachige Veranstaltungen

Glaubensgesprächskreis: Freitags um 15.30 Uhr im Pfarramt

Gespräche – gerne auch kontrovers – über Gott, den Glauben und die Welt.

Angedachte Termine: 13.9.; 20.9.; 11.10.; 25.10.

Deutschsprachiger Gottesdienst: sonntags um 9 Uhr in der Kirche

Jeden Sonntag um 9 Uhr laden wir zum deutschen Gottesdienst ein, davon einmal im Monat – meist am zweiten Sonntag im Monat – mit Abendmahl. Nach Möglichkeit bieten wir einmal im Monat – am dritten Sonntag im Monat – im Anschluss an den Gottesdienst ein Kirchenkaffee an.

Wochenpredigt: donnerstags um 17 Uhr im Gemeindesaal

Jeden Donnerstag laden wir um 17 Uhr zur Wochenpredigt ein. In der Regel am letzten Donner

stag feiern wir die Wochenpredigt mit Abendmahl.

Kindergruppe: nach Absprache zweimal im Monat am Mittwoch 16.30-18.00 Uhr im Gemeindehaus

Spiele, Lieder, biblische Geschichten, manchmal auch kleine Ausflüge.

Deutschsprachige Konfirmationsgruppe: donnerstags um 15 Uhr 30 im Klubraum

Herzliche Einladung zur deutschsprachigen Vorbereitung auf die Konfirmation im Jahr 2025. Bei Interesse bitte bis 8. September melden.

Jugendgruppe (vorrangig ungarischsprachig): freitags um 18 Uhr im Jugendraum

Eine gute Gemeinschaft und Gespräche über das Leben und den Glauben, Spiele – und öfters auch Ausflüge. Die Treffen finden im Jugendraum – alternativ auch im Gemeindehaus – statt.

Egyéb programok

Szeptember 8-án, vasárnap 9 órakor tanévkezdő gyerek-istentiszteletet tartunk a nagyteremben mocorgó foglalkozással és teaházzal.

Szeptember 12-én, csütörtökön vendégünk lesz a mödlingi gyülekezet: 16 órakor találkozás a gyülekezeti csoporttal. 17 órakor közös Wochenpredigt.

Szeptember 15-én, vasárnap a 9 órakor kezdődő német nyelvű istentiszteleten vendégünk lesz Robert Jonischkeit burgenlandi szuperintendens.

Szeptember 29-én, vasárnap 18 órakor a Fidelissima Vegyeskar és a skóciai The Stonehaven Chorus közös koncertje lesz templomunkban.

Október 4-én, pénteken 17 órakor népdalokat és klasszikus műveket zongorakísérettel megszólaltató

dalest lesz a nagyteremben Baader Erik (bariton) előadásában. Közreműködik Halmos Erika (zongora) és Jacsó Erika (fuvola).

Október 5-én, szombaton 9.30-kor gyülekezeti kirándulásra megyünk a Fertő–Hanság Nemzeti Parkba. Találkozó a sarródi Kócsagvárnál. Gazdag programban lehet részünk, aminek során vadmadarakat és régi magyar háziállatokat figyelhetünk meg, bárnyokat etethetünk, az alkalmat szeretetvendégséggel zárjuk.

Október 6-án, vasárnap aratási hálaadó istentiszteletet tartunk, kérjük, akiknek van rá lehetőségük, hozzanak zöldségeket és gyümölcsöket az oltár feldíszítéséhez. Aznap újrakezdjük a „Tízórai” – lelki táplálék mindannyiunknak című istentisztelet-sorozatot.

Október 12-én, szombaton 10 és 16 óra között „Más alapot senki sem vehet” címmel országos evangelizációt tartanak Budapesten, a Deák téri evangélikus templomban, beiktatják Győri Gábor Dávid új országos missziói lelkészt, igét hirdet dr. Fabiny Tamás, Győri Gábor Dávid és Szeverényi János.

Október 27-én, vasárnap 9 órakor reformációi családi délelőttöt tartunk gyerek-istentisztelettel, teaházzal, játékmakett-bemutatóval, kézműveskedéssel, játékkal, aszfaltrajzolással.

November 1-jén, pénteken 16.30-kor áhítatot tartunk a soproni evangélikus temetőben. A feltámasztás reménységében, együtt emlékezzünk halottainkra!

KONFIRMÁCIÓ

Szeptemberben magyar és német nyelvű **konfirmációs csoportokat** indítunk a soproni evangélikus gyülekezetben, szeretettel várjuk a 7. osztályt elkezdő vagy nagyobb fiatalokat, evangélikusokat, más felekezetűeket és meg nem keresztelteket is.

Tájékoztató: szeptember 8. vasárnap, a 10 órakor kezdődő istentisztelet után.

A magyar nyelvű csoportok időpontja: **szerda, 15 óra és 16 óra.**

A német nyelvű csoport időpontja: **csütörtök 15.30.**

Várjuk a jelentkezéseket!

További információ elérhető a lelkészi hivatalban vagy az idei konfirmációt vezető lelkészeknél:

Rebeka Pöhlmann német lelkész és

Somogyvári Flóra magyar beosztott lelkész

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2024. tanévkezdés – reformáció

szeptember 8., Szentháromság ünnepe után
15. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet (tanévkezdő):
Dr. Tóth Károly

10.00 magyar (személyes igei áldással):
Somogyvári Flóra

- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra
- 16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

szeptember 12.

- 17.00 Wochenpredigt:
Anne Tikkanen-Lippl és Rebekka Pöhlmann

szeptember 15., Szentháromság ünnepe után
16. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Robert Jonischkeit
burgenlandi szuperintendens
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

szeptember 19.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

szeptember 22., Szentháromság ünnepe után
17. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra
- 16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

szeptember 26.

- 17.00 úrvacsorás Wochenpredigt

szeptember 29., Szentháromság ünnepe után
18. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
Dr. Simon Attila
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

október 1.

- 18.00 teremtsünnep a nagyteremben:
Dr. Tóth Károly

október 3.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

október 6., aratási hálaadás vasárnapja

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Somogyvári Flóra

15.00 Balf: Somogyvári Flóra

16.00 kórházkápolna: Somogyvári Flóra

október 10.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

október 13., Szentháromság ünnepe után

20. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

október 17.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

október 20., Szentháromság ünnepe után

21. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

október 24.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

október 27., Bibliavasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
Rebekka Pöhlmann
- 9.00 gyerek-istentisztelet (reformációi családi
délelőttel): Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

október 31., reformáció

- 18.00 kétnyelvű (reformátusokkal közös,
úrvacsorás, a református templomban):
Somogyvári Flóra

november 1.

- 16.30 áhítat a soproni evangélikus temetőben:
Somogyvári Flóra

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.
Minden vasárnap és az egyházi ünnepek első napján 15 órakor istentiszteletet tartunk
a Fabricius szeretetotthon kápolnájában.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 260 példányban.

Várható következő megjelenés: 2024. reformáció, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>

tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895